

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

únor 2022 / ročník XXXII

400 let
od narození
opata
M. A. Ungara

Svátek Uvedení
Páně do chrámu

Misijní stáže
v Palermu
a Buenos Aires

Foto: archiv DPS Hvízdal

Toto je jen malá část přáníček, které děti vyrobily pro osamělé a nemocné.

Poděkování za přání a obrázky od dětí pro osamělé a nemocné

Akce „Pošli pozdrav osamělým a nemocným“ letos před Vánocemi předčila naše očekávání. Přicházelo k nám totiž plno dopisů a balíčků ze škol, školek i z rodin z různých míst republiky, ale také z Budějovic a okolí, a to poštou, přes zásilkovnu, díky vikariátním zástupkyním či osobní donáškou na středisko. A to v takovém množství, že jsme byli překvapeni a samozřejmě potěšeni. Věříme, že všechny přání či obrázky udělaly radost a vyloudily úsměv i příjemné vzpomínky u nemocných a starých lidí, kteří jsou často sami a zvláště v této době. Přáníčka jsme posílali do Domu sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí, do domovů seniorů v Českých Budějovicích (DS Máj, DPS Hvízdal, Centrum sociálních služeb Staroměstská), do Alzheimer centra v Č. Budějovicích, do DS Dačice, Č. Velenice, Vodňany, Písek, Kaplice, Pelhřimov či do hospiců v Třeboni a v Č. Budějovicích.

Foto: archiv DPS Hvízdal

Iva Hojková předává přáníčka Mgr. Jaroslavu Plášilovi, vedoucímu sociálního úseku DPS Hvízdal.

Sešlo se nám tak veliké množství hotových přání a obrázků, asi 1 300, že nelze říci, kam jsme co poslali. A mimo to jsme dostali také několik obrázků mailem, které jsme též využili. Ze srdce všem děkujeme za všechna poslaná přání a výrobky. Též děkujeme dobrovolníkům s přípravou a distribucí balíčků do některých domovů.

Iva Hojková,
Diecézní centrum pro seniory

Obsah

Poděkování za přání a obrázky od dětí pro osamělé a nemocné	2
Editorial	3
Opat Matthias (Matěj) Ungar	4
Opat Matěj Ungar v kronice Zlatokorunského kláštera	6
Chvála teologie	7
Uvedení Páně do chrámu neboli HROMNICE	8
Vzpomínka na Mons. Karla Fořta u příležitosti výročí jeho narození	10
V Horažďovicích u monsignora Fořta	10
Nový studijní program na TF JU	11
Tři králové v prachatickém hospici	11
Slovo života pro děti	12
Dny vděčnosti zdravotníkům Děkujeme!	14
Ve znamení vděčnosti, něhy a krásy	14
Sedmkrát PRO studium na Teologické fakultě	15
Personalie	15
Misijní stáže českých oblátů v Palermu a Buenos Aires	16
Citáty a slova papeže Františka k Roku rodiny e-mailem!	18
V Dražicích mají nový betlém	19
Vánoce na misi v Karáči	19
Ukradená voda	20
Změny v Charitách naší diecéze od 1. ledna 2022	22
Rodák z Kardašovy Řečice: velmistr ThDr. Josef Vlasák, O. Cr.	23
Oprava zvonu v Kardašově Řečici	23
Ministrantský turnaj ve florbalu	24
Požehnání tříkrálovým koledníkům	24
Diecézní centrum pro rodinu připravuje	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 2. 2022

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Portrét opata Ungara na prohlídkové trase v klášteře Zlatá Koruna, farnost Kájov; Foto: fotoarchiv NPÚ

Drazí přátelé,

Vánoce v misii Maraire v Zimbabwe byly letos dost zvláštní a pro naše farníky smutné: bohoslužby jsme na poslední chvíli zrušili, chytili jsme oba kněží covid, tentokrát tu omikronovou verzi. Tak jsem na Vánoce neposlal ani žádné přání. Nebyl jsem ale až tak moc nemocný, tentokrát to bylo o dost lehčí a kratší než v září. Trvalo to teď jen jeden týden. Zítra je poslední den naší izolace.

Přeji vám požehnaný celý nový rok!

Se srdečným pozdravem z jihu

o. Karel OMI

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

opět po měsíci se vám dostává do rukou nové číslo časopisu „Setkání“. Tak jako jste – alespoň předpokládám – i v předchozích číslech nacházeli něco zajímavého, tak také v tomto aktuálním čísle jistě najdete něco, co si se zájmem přečtete a co vás zaujme; ať již půjde o text uvádějící do dávné minulosti či text pojednávající o společně prožívané přítomnosti. Někdy se nám může zdát, že se kolem nás – krom koronavirové krize – nic jiného neděje, ale opak je pravdou a tento náš diecézní časopis toho chce být důkazem.

V měsíci, který prožíváme, je několik významných církevních svátků, nad nimiž by stálo zato se zamyslet. Jen pro připomínku: slaví se svátek Panny Marie Lurdské a zároveň Světový den nemocných (11. 2.), což je téma zvláště aktuální. Slaví se také starobylý svátek Stolce sv. apoštola Petra (22. 2.), přičemž nejde o vlastní hmotný stolec, ale o funkci, pro kterou se sv. Petr a jeho nástupci stávají „hlavou a nejvyšším pastýřem univerzální církve“.

Na počátku měsíce je to však také svátek (2. 2.), k němuž se v našem českém prostředí váže hned několik pranostik, z nichž ta nejznámější „Na Hromnice o hodinu více“ říká, že den je opět o něco delší a denního světla postupně přibývá. Právě ona symbolika světla je přítomná v celé liturgii tohoto svátku, neboť je inspirována Simeonovým chvalozpěvem, v němž se zmiňuje Ježíš, jako „světlo k osvícení pohanů a k slávě izraelského lidu“ (Lk 2, 32). Co víc pak může symbolizovat Krista, než hořící svíce, která se v ten den světí na začátku mše...? Dodnes vzpomínám, jak moje babička pečlivě uchovávala svíci-hromničku, aby ji zapálila v případě bouřky. Dobře věděla, že ta posvěcená svíce nemá žádnou magickou moc ochránit před bouří, ale když ji s modlitbou na rtech zapalovala ve chvíli bouře, kterou provázely hromy a blesky, oživovala tím vědomí Boží blízkosti a jeho ochrany. Nevím, jak je tomu dnes v našich křesťanských domovech, zdali a do jaké míry se udržuje tento zbožný zvyk, ale vím s jistotou, že bouře přicházejí a často udeří velmi silně a nečekaně, přičemž taková bouře nemusí být jen souborem elektrických, optických a akustických jevů vznikajících mezi oblaky navzájem nebo mezi oblaky a zemí. Ano, máme-li na střeše nejeden hromosvod, nemusíme se už tolik strachovat, není-liž pravda? Pravdou však také je, že existují i jiné bouře, přicházející čas od času, a tudíž by bylo prospěšné, kdybychom se občas rozpomněli na svíci-hromničku, která nám velmi výmluvně připomene, jak moc v našem životě potřebujeme to „Světlo“, o němž se kdysi tak podivuhodně zmínil starý Simeon.

Kéž tedy světla stále přibývá, nejen v těchto dnech a o hodinu více, ale kéž „Světla“ přibývá i v našich životech!

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D.

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Opat Matthias (Matěj) Ungar

(* 24. 2. 1622, † 8. 12. 1701)

Mládí

V únoru si připomínáme 400. výročí od narození Matěje Aleše Ungara. Tento významný zlatokorunský opat se narodil v jižních Čechách, a to v Opatovicích nedaleko Hluboké v čp. 1. Rod Ungarů pocházel z obce Homole u Českých Budějovic, kde ještě v polovině 17. století hospodařil sedlák Filip Unger. Matějův otec, sedlák Jiřík Ungar, se ujal roku 1620 usedlosti v Opatovicích. Jeho manželkou byla Mariana, se kterou měl kromě Matěje další tři děti: Jakuba, který pokračoval v letech 1636 až 1665 v hospodaření na usedlosti v Opatovicích, Marianu (provdanou Suchanovou v Opatovicích) a Vavřince. Matěj užíval i křestního jména Alexius (Aleš). Roku 1659 odevzdal svůj podíl v Opatovicích „*k záduší hosínskému*“ (majetkový fond sloužící především pro financování nákladů na opravu a údržbu kostela). Vystudoval filozofii, kde získal doktorát. V roce 1654 vstoupil do zlatokorunského kláštera, kde 24. února 1655 složil mnišské sliby. 1. listopadu 1655 byl vysvěcen na kněze.

Působení v Kájově

V letech 1656 až 1668 byl Matěj Ungar farářem v Polné a Kájově. Farnost v Kájově převzal ve velmi špatném stavu jednak kvůli důsledkům třicetileté války, ale také zanedbaným vedením jeho předchůdce. Z jeho iniciativy došlo v roce 1661 k výstavbě nové fary. Zbudoval i tzv. novou sakristii, která spojila kostelík Smrti Panny Marie s velkým kostelem Nanebevzetí Panny Marie. V době jeho působení v Kájově došlo k nebývalému duchovnímu rozkvětu, pozvedl především mariánskou úctu a obnovil konání poutí. Ungarova strhující kázání v českém i německém jazyce přitahovala až 20 tisíc poutníků ročně, což mělo za následek, že domácí duchovenstvo nestačilo vykonávat zpovědi věřících, a proto bylo nutno zvat kněží ze sousedních farností. I později, již jako zlatokorunský opat, se do Kájova vždy rád vracel a pravidelně ze Zlaté Koruny přiváděl procesí. Prosazoval zde růžencovou úctu. A právě s růžencem v ruce, který odkazuje na jeho velkou oblibu této rozjímavé mariánské modlitby, je zobrazen i na dodnes dochovaném barokním portrétu pocházejícím z kájovské fary, dnes umístěném na prohlídkové trase ve zlatokorunském klášteře.

Zlatokorunský opat

Všeobecně výborná správa Kájova a Ungarovy organizační schopnosti jej delegovaly na pozici zlatokorunského opata, kterým byl zvolen 26. dubna 1668. Zde zužitkoval svůj talent ve stavebních činnostech a pokračoval v přestavbách. Dokončil obnovu kostela a dalších klášterních budov. Do Zlaté Koruny povolal významné stavební mistry, umělce a kameníky, kteří se podíleli na obnově klášterního areálu tak, aby vyhovoval duchovním i hospodářským potřebám barokního opatství. Pro nákladnou stavební činnost získával opat prostředky nejen díky svým organizačním schopnostem, ale také houževnatostí a osobním charizmatem. Byl to on, kdo inicioval stavbu barokních kostelních varhan Abrahama Starcka, které jsou od roku 1699 funkční a jsou považovány za jedny z nejzachovalejších v Čechách.

Roku 1680 nechal Matěj Ungar zhotovit kamenná muka ve Štětkři a dále ve Zlaté Koruně nedaleko hostince Na Letné, která jsou k vidění dodnes.

Současník opata a zlatokorunský mnich a archivář Vilém Fiedler, který ve svých spisech chválou příliš neplýtvá, označil opata Ungara za pastýře nejbdělejšího. V klášteře udržoval opat vzornou kázeň, k řeholníkům se choval otcovsky a dával jim ve všem nejlepší příklad. Zlatokorunský řádový dům byl vzorem všem ostatním českomoravským cisterciáckým opatstvím. Ze zlatokorunského kláštera byli zdejší mniši povolováni za opaty a hodnostáře jiných klášterů.

Za tureckých válek ubytoval opat ve Zlaté Koruně vojáky a klášterní archiv přenesl z knihovny do krypty „malého kostela“ (nejspíš kaple Andělů strážných), čímž ho zachránil.

Opat Ungar byl iniciátorem pokusů o dolování stříbra mezi Zlatou Korunou a sousední vsí Rájovem v místě nad dnešním hřbitovem a dále v Domoradicích u Českého Krumlova. Ještě v minulém století nacházeli zdejší obyvatelé tyto štoly a tak vznikla nepravdivá legenda o únikových podzemních chodbách vedoucí pod řekou až do kláštera.

Portrét opata Ungara na prohlídkové trase v klášteře Zlatá Koruna, farnost Kájov.

Náhrobek opata Ungara na prohlídkové trase v klášteře Zlatá Koruna.

V roce 1681 nahlásil černický farář opatovi, že nějaká pastýřka ze Žaltic a Řezanka ze Srnína očarovaly dobytek v okolí kláštera, především v Rájově a jemu samotnému očarovaly voly, že s nimi nebyl schopen provádět polní práce. O řešení případu nejsou bližší informace, ale pravděpodobně opat vyhodnotil situaci tak, že se zachoval velmi rozumně a záležitost v tichosti vyřešil. V té době totiž probíhaly tzv. čarodějnické procesy, a kdyby se tento případ zviditelnil, mohlo dojít k mučení či usmrcení řady nevinných osob.

Spory s Eggenbergý

Jedním z nejsložitějších úkolů, který opat zlatokorunského kláštera řešili, byl spor o majetek, o který přišli v roce 1420, kdy se klášterních statků neprávem zmocnili Rožmberkové. Ani schopný opat Matěj Ungar se ve své době nevyhnul soudním procesům, které vedl s tehdejšími majiteli panství, rodem Eggenbergů. V této době trval spor už více než 250 let! Bohužel ani Matěji Ungarovi a ani nikomu dalšímu z jeho následovníků se nepodařilo spor vyřešit ve prospěch zdejších řeholníků. Eggenbergové klášteru ztrpčovali život, kladli různé překážky v cechovním či patronátním právu. Ale přeci jen jedno malé vítězství se Ungarovi proti nim podařilo. Roku 1678 zakoupil opat velkostatek Chlumeček, s čímž Eggenbergové nesouhlasili. Opat využil příležitosti, při které se v roce 1680 chystal do nedalekých Českých Budějovic samotný císař Leopold I. Opat si u císaře zajistil slyšení a ten mu pomohl, aby smlouva o prodeji velkostatku byla intabulována, tedy zapsána do zemských desek.

Závěr života

Vlivem dlouhodobé nemoci zůstal ke konci svého života Matěj Ungar téměř slepý, nicméně po nějakém čase se mu zrak do určité míry vrátil. Toto uzdravení je připisováno přímluvě Panny Marie, jejíž velkým ctitelem opat byl.

Jeho zhoršující se zrak způsobil úpadek morálky některých mnichů. O tom vypovídá visitační protokol z roku 1690, ve

Portrét opata Ungara s epitafem v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Zlaté Koruně.

kterém byly zdůrazněny nepřipustné prohřešky. Řeholníkům bylo nařízeno, aby vůbec nehovořili se ženami, nedovolovali jim pod žádnou záminkou vstup do sakristie. Dále, aby brána konventu byla zavřena a klíč od ní měl u sebe jen převor. Potrestán pak měl být každý mnich, který by opustil klášter bez dovolení. V celách řeholníků měl být pořádek a ve dveřích okénko, aby tam představení mohli nahlédnout. Kdyby si někdo nosil do cely jídlo nebo pití, má být potrestán tím, že bude sedět v refektáři na zemi o chlebu a vodě. Zároveň se přísně zakazovalo pití lihovin a kouření. Zábava mnichů byla přípustná, ale musela být s mírou a nebyly dovoleny karetní hry, pouze taroky, ale ne o peníze. Volný čas se měl využít především k meditaci, duchovní četbě, studiu a také k fyzické práci, hlavně v zahradě. Ani na řeholní faráře visitátor nezapomněl. Měli by se vyvarovat styku se světskými lidmi. Neměli by chodit na křtiny, zasnuby, svatby a do hostinců, aby nehráli karty a k vedení domácnosti by jim měly pomáhat jen starší ženy. Opat ihned přistoupil k přísnějším opatřením a při další visitaci roku 1695 neshledal visitátor ve Zlaté Koruně větších prohřešků. Opat Ungar byl pohřben ve zlatokorunském kostele u kaple Panny Marie blízko sakristie. V kapli Panny Marie visí jeho portrét a pod ním latinský epitaf, jehož český překlad zní: *39. opat tohoto kláštera, nadšený ctitel Matky Boží, vynikající svatostí svého života, odpočívá nedaleko tohoto místa. Jeho jméno bylo zapsáno i do cisterciáckého martyrologia a bývá označován jako ctihodný. Ungar svou smrt na den předpověděl a zemřel symbolicky na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie v pozhnaném věku nedožitých 80 let. Když byla roku 1805 otevřena jeho hrobka, vypadalo jeho tělo neporušeně. Věřící proto poté obcházeli jeho hrob a na náhrobek nešlapali, protože opata považovali za světce. Ještě počátkem 20. století byl jeho hrob mezi věřícími ve velké úctě.*

Z kostela Nanebevzetí Panny Marie byl Ungarův náhrobek na začátku minulého století přenesen do kapitulní síně a následně do malého konventu, kde je umístěn dodnes. Nápis na náhrobním kameni již dnes není bohužel čitelný, ale naštěstí

Varhany Abrahama Starcka v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Zlaté Koruně.

byl text v minulosti zaznamenán a jeho latinský překlad zní: „Zde leží ten, kdo nikdy neklesl, ctihodný pán pan Matyáš Alexius Ungar, tohoto místa pokorný otec opat, který po 30 let vedl 35 synů v Kristu zrozených. Na místech veřejných i posvátných stál vždy jako vítěz obdařený zbraněmi spravedlnosti a práva, jak je to obsaženo v anagramu jeho jména: MATTHIAS ALEXIUS A LEX IUSTA MI HASTA – Mou zbraní je spravedlivý zákon. Neposkvrněností svého (čistého) těla, nezkažeností údů změkčilostí a vrtkavostí se stal symbolem prvotní nevinnosti uchráněné před pádem a působivých příkladem výtečných ctností, jakými jsou umrtvování vlastního těla i čistota smýšlení. A když tento výtečný ctitel Panny vydechl naposledy o svátku jejího Neposkvrněného početí v předpověděnou hodinu, vrátil Bohu svou neposkvrněnou duši v 80. roce svého věku, dne 8. prosince.“

Poděkování

Na závěr bychom rádi poděkovali panu Aloisovi Sassmannovi, který nám poskytl informace o historii rodu Ungarů v Opatovicích a Homolích. Dále zlatokorunskému faráři Petru Hovorkovi, který nám pomohl s latinským překladem náhrobku opata a především nás upozornil na výročí narození tohoto významného opata působícího v klášteře ve Zlaté Koruně. V neděli 27. února v 8:00 hodin se bude konat ve zlatokorunském kostele děkonná pobožnost za dar života a svatosti opata Ungara.

Zdroje:

kolektiv autorů: Dějiny Zlaté Koruny

kolektiv autorů: 750 let Kájova

Josef Braniš: Svatá Koruna, bývalý klášter cistercienský

Jaroslav Kadlec: Dějiny Zlaté Koruny

Antonín Severa: Dějiny kláštera a obce Zlatá Koruna od založení v roce 1263

Ján Trnka: Zlatokorunští mniši ve světle listin, matrik a nekrologií

František Schullerbauer: Zlatá Koruna 130 roků po zrušení kláštera

Alois Sassmann: Hrdějovice s Opatovicemi 1350–2000

Jan Bouček, DiS. a Mgr. Lenka Tondlová,
Správa kláštera Zlatá Koruna

Opat Matěj Ungar v kronice Zlatokorunského kláštera

Volný překlad textu z latinského originálu „Series Abbatum et Chronicon Monasterii Sancta spinea Corona“ – ručně psané knihy z roku 1785.

„Když byl Matěj Ungar platně zvolen zástupci řádu za opata, blaženým řízením dřívější (klášterní) privilegia obnovil, a na nich položil základy svého vedení. Svou zbožností si získal Boha jako záštitu, a cvičením ve ctnostech si naklonil nebe. A nejen to: také všechny ve svém okolí uchvacoval láskou. Klášteru dodal znak stálosti a pevnosti, a horlivě rozšiřoval pravidla řeholního života, aby jméno Svaté Koruny, kdekoli bude vysloveno, bylo vychvalováno.

Veškeré dílo naplnil „vůní líbeznou“ (2Kor 2,15), a nechal se zcela stravovat ve službě posvěcování Hlavou (Kristem). Snad nikdy předtím nebyl vyzískán takový prospěch: vždyť všichni, kteří byli „vsazeni“ pod jeho berlu, rychle v lásce rostli. Hledali v Bohu zdroj všech ctností a pramenů vědění, a z toho pak vyplývalo společné dílo těchto synů Vznešeného Otce. A jistě mohla (ke chvále) růst ctnost zbožnosti těchto synů, ve které byli podrobeni (opatovi jako) vzoru a příkladu. Tito všichni, kteří kolem něho od své mladosti shromážděni byli, učili se blažené důvěře (v Boha).

Opat skrze každodenní modlitbu vytrvale usiloval získat všechny výhody a odměny nebe i vítězství zbraní (ctihodného) otce Bernarda, který řekl: „Každé dílo ať je vždy zahájeno krátkou modlitbou.“ Zde jeden příklad za všechny: Jakéhosi dne se na nebi strhla hrozná bouře, kroupy dopadaly na dozrávající úrodu u kláštera a mohutné otřesy ohrožovaly setbu. Tehdy opat vztáhl rázně svou berlu k obloze, a podoben Mojžíšovi vrhal své modlitby k nebi,

zbožně a vytrvale, bez ochabnutí pozdvíhoval svoje ruce, nenechal odpočinout (při klečení) svým kolenům. Modlil se a nic nedbal na lomozy okenic a hukot prudkého deště. Když otřesy skončily, a jasné počasí se vrátilo, bylo veliké štěstí, že ani jediný klas nebyl prudkým krupobitím poláman. V Koruně pak pokračovaly blažené časy, vždyť klášter byl stálostí upevněn na skále (Kristu).

Opat každý večer, dříve, než ulehl, modlil se spolu se svými služebníky Loretánské litanie. A dalšími důkazy jeho zbožnosti jsou tyto: Ať prodléval na chodbách, v budově konventu, v chórových lavicích či u oltáře, vyjma času nemoci, vždy chránil své syny otcovskou láskou, dle řeholních pravidel jako bdělý pastýř káral a napravoval hříšníky. Někteří z mnichů později dosáhli významných postů v řádu.

Kdykoliv nastala nějaká obtíž, nouze či protivenství, zápasil s ním zbraní zbožnosti podle příkladu blažených otců. Jako poutník se vydával k Divotvůrkyni Kájovské, aby se obracel na ní jako Přímluvkyni; jeho naděje nikdy nevyšla naprázdno a dočkal se šťastného výsledku (vyslyšení modliteb).

Celý dům (kláštera) naplnil plody (svého) svatého díla, a jeho přáním bylo, aby také další pokolením dobrý a vznešený příklad svatosti zanechal.“

Přeložil R. D. Mgr. Petr Hovorka,
administrátor excurrento ve farnosti Zlatá Koruna

Chvála teologie

V posledních letech již teologii dávno nestudují výhradně budoucí kněží, naopak většina studujících jsou laici. A právě tak je obvyklé, že teologii laici i vyučují. Proč?

Co je to vlastně teologie? Nejjednodušší definicí je, že jde o racionální reflexi vlastní víry. Slovo „racionální“ je velmi důležité. Křesťanská víra je především otázkou vztahu s Bohem, který se z lásky k nám stal člověkem. A jako každý vztah, i tento vyžaduje potravu: v první řadě čas strávený s tím druhým (modlitbu) a přetváření vlastního života a sebe sama podle přání toho druhého. A k tomu je třeba toho druhého znát. Ten druhý, má-li jít o skutečný vztah, není výplod mé mysli, předmět mých pocitů, tužeb či obav. Jak dlouho by mi vydržel vztah s manželkou, kdybych z jejích úst slyšel jen to, co chci, kdybych nebral vážně, co mi říká a co si přeje? Vztah zahrnuje snahu druhého poznat, porozumět mu, ptát se i ostatních lidí, kteří jej možná znají lépe – ne promítat si do něj sám sebe, nutit jej, aby říkal, co chci slyšet. Slovo „racionální“ znamená právě toto: objektivní, věcné a rozumné přemýšlení nad tím, kým ten druhý vlastně je. Jen když ten druhý pro mne bude výzvou, a ne potvrzením mých přání, bude mi příležitostí k růstu.

Racionální úvaha nad tím, kdo je to Bůh, co dělá, jaký je a co si přeje, jde ruku v ruce s úvahou, jaký není. Je důležité vědět, v co věřím, ale i (a snad ještě více) v co nevěřím. Křesťanům bývá podsouváno, že jsou ochotni věřit každé hlouposti. Opak by měl být pravdou: křesťan velmi dobře ví, čemu věří a proč, a tedy čemu nevěří (a proč).

Teology jsme ve skutečnosti všichni. Ač nejsme profesionálové, je každý z nás matematikem, když počítá housky v sáčku nebo peníze u pokladny, a je chemikem, když vaří oběd nebo solí v zimě chodník. Stejně tak je i teologem vždy, když přemýšlí nad svou vírou. A i tato věda má své odborníky, kteří se různým jejím oblastem věnují detailněji: dogmatik se zaměřuje na samé jádro naší víry; etik na důsledky víry pro naše jednání; biblista na to, jak o sobě mluví sám Bůh v Bibli; církevní historik na to, jak tutéž víru žili a prožívali naši předci; liturg na význam našeho slavení společné víry; a tyto všechny (a další) aspekty jsou také předmětem jakéhokoli systematického studia teologie, protože všechny nám dohromady pomáhají složit obraz Boha, v něhož věříme.

Svatý Petr napsal, že každý křesťan by měl být připraven „dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte“ (1Pt 3,15). Teologie je hledáním té správné, věcné a přesné odpovědi, a to nejen těm, kdo se nás budou ptát, ale – a v první řadě – sobě samým. Aby náš vztah s Bohem byl věcný; aby nebyl o našich vágních pocitech, přáních či obavách, ale aby to byl zdravý vztah s druhým.

Vynikající biblista De Wette napsal, že v jistém okamžiku svého života zažil revoluci: jeho dětská víra se proměnila ve víru živou. Náboženství už nebylo chladnou morální naukou nebo prostým výsledkem dějinného vývoje; stalo se mu cestou k jednotě s Bohem. De Wette si velice vážil ostatních povolání, důležitých a prospěšných, ale milované studium teologie mu bylo příležitostí jít za Bohem, pracovat na sobě a učinit ze sebe lepšího člověka. Nebyla pro něj prázdnou,

Foto: archiv TF JU

odosobněnou vědou, ale hledáním živého Boha. Studenti teologie mají jeho jméno spojeno s teoriemi o vzniku pěti knih Mojžíšových, což je jedna z nejnezajímavějších a nejtechničtějších oblastí biblistiky. A přece tento člověk i tuto svou „technickou“ práci s Bibli dokázal proměnit v hledání Boha a věčného života.

Studium teologie je víc než jen neutrální studium toho, co učí církev. Je otázkou existenciální, otázkou hledání Boha ve vlastním životě. Hledání pravé tváře Boha, nikoli falešných pokřivených odrazů sebe sama. Spolu s modlitbou a s přetvářením sebe a světa dle Božího přání patří neodmyslitelně k osobnímu růstu ve víře, k budování poctivého vztahu s Bohem. Je naší osobní odpovědností, protože jde o náš vlastní vztah s Bohem, o náš vlastní život s ním, za který jsme odpovědní vždy v posledku my sami. Narůstající počet studentů teologie, ať už na vysokých školách, v rámci různých kurzů, kroužků, přednášek, při četbě odborné teologické literatury, je dobrým znamením, že nám není naše víra lhostejná; a to je velice potěšující. Znamená to, že neudržíme jen umírající tradice, ale že naše víra je živá.

doc. Adam Mackerle, Th.D., proděkan pro studijní a pedagogickou činnost, člen Katedry teologických věd, oddělení biblických věd; badatelské zaměření: Starý zákon (zejména prorocké knihy), latina, hebrejština

Uvedení Páně do chrámu neboli HROMNICE

Svátek Uvedení Páně do chrámu (*Praesentatio Domini*) 2. února, popřípadě slavnost Zvěstování Páně 25. března, patří mezi svátky, které duchovním obsahem spojujeme s vánočním liturgickým okruhem (doba adventní a vánoční).

Žehnání hromniček před katedrálou sv. Mikuláše (2. února 2018).

Původně se nejednalo podle názvu o svátek Ježíše Krista, ale o svátek mariánský. Tomu odpovídal i název – Očišťování Panny Marie (*In Purificatione Beatae Mariae Virginis* nebo *Purificatio Sanctae Mariae*). Od roku 1960 a zejména však od roku 1969 je svátek Uvedení Páně do chrámu definován tradičně jako Christologický (tj. svátek Ježíše Krista). Jasně to naznačuje starší Gelasiánský sakramentář, kde v textech chybí mariánský charakter tohoto dne. V mladším Gelasiánském sakramentáři (8. století) je pak tento den označen jako *Natale sancti Simeonis*.

Evangelista Lukáš popisuje ve svém evangeliu (Lk 2, 22–39) událost, kterou si 2. února připomínáme: podle starozákonních předpisů matka po porodu chlapce byla 40 dní považována za nečistou a v případě děvčete dokonce 80 dní (Lv 12, 1–8). Toto období končilo obětí za hřích v chrámu, kdy podle možností měla bohatší žena obětovat beránka a holoubě a byla-li chudá, tak pouze dvě holoubata.

Na první pohled se může zdát, že se velmi jednoduchou cestou od tohoto úryvku evangelia dostaneme ke slavení svátku Uvedení Páně do chrámu. Opět, jako ostatně u většiny svátků, nás historie vyvede z omylu. Stejně tak, jako mnohé další svátky přišly do západní římské liturgie z křesťanského Východu, je tomu i u Hromnic. První zmínka o tomto svátku je v pí-

semných pramenech kolem roku 400. Jeruzalémská poutnice Egerie píše, že ve Svatém městě se čtyřicátý den po Epifanii (14. únor) konalo u chrámu Vzkříšení velké procesí. Při něm se věřícím četly a objasňovaly události Lukášova evangelia, popisující očišťování Panny Marie, obětování Ježíše a setkání se Simeonem a Annou. Vše pak bylo ukončeno mší svatou.

V polovině 5. století byl na Východě tento svátek označován řecky *Hypapante*, tedy Svátek setkání: jednalo se o setkání Ježíše se Simeonem a Annou u příležitosti Jeho představení v chrámu. V době vlády východořímského císaře Justina I. (vládl 518–527) se tento svátek ve východním středomoří slavil již běžně. Jedna z legend praví, že svátek *Hypapante* vznikl za vlády císaře Justiniána (527–565), když v Konstantinopoli (dnešní Istanbul) vypukl mor, který se rozšířil v celé Východořímské říši. Císař nařídil, že se mají všichni obyvatelé města 2. února sejít na slavnosti setkání. Sigebertova kronika k tomu uvádí: „*Za časů Justiniána císaře udála se v Pompejopoli v Mysii veliká zemětřesení... Slyšeny byly hlasy nařikajících, kteří hynuli v podzemí. Krev též z oblak padala a následovaly rozličné morové rány... Těmito pohromami pohnut Justinián ke cti Krista Spasitele slavnost setkání ustanovil, aby Spasitel, který Simeonovi ve chrámě vstříc přišel, též ubohým vstříc přijít i a jim pomoc svou přispěti ráčil.*“

K tomu, jak byl tento svátek přijat do západní liturgie v Římě, je několik možných cest a také legend. Jedna nás přivádí do poloviny 5. století. Za panování císaře Marciana (Východořímská říše, vláda 450–457) zbožná a bohatá vdova Icelia vybídla křesťany, kteří žili v Jeruzalémském biskupství v Západořímské říši (?), aby všichni projevili svou víru průvodem se svícemi, neboť Kristus je světlem, jenž bude zjeveno pohanům. Toto procesí mělo nahrazovat pohanský zvyk konat každý pátý rok počátkem února ve městech kající průvody se zapálenými pochodněmi.

Druhá legenda praví, že u počátku tohoto svátku stál papež Gelasius I. (papežem 492–496). Ten se roku 494 rozhodl nahradit pohanské zvyky křesťanským slavením. Počátkem února a v jeho první polovině totiž pohané uctívali etruského boha Februa, pána podsvětí (pro Římany byl Februs známý pod jménem Pluto).

O tom mluví také „Zlatá legenda“ (*Legenda aurea*) z pera Jakuba de Voragine (kolem 1230–1298). V ní se píše, že Římané uctívali také bohyni Februu, matku boha války Marta. Na jejich počest se jednou za pět let 1. února osvětlovalo město pochodněmi a svícemi. Římské ženy také na památku Proserpiny, kterou unesl bůh podsvětí Pluto, zapalovali svíce a pochodně, s kterými obcházely město.

Netřeba zdůrazňovat, že většina těchto pohanských zvyků byla doprovázena hostinami, které končily různými bezuzdnostmi. A aby toho nebylo málo, Římané slavili ještě slavnosti očištění města spojené s obcházením města, tzv. *Amburbium*, která však měla kající charakter.

Tyto zvyky se nelíbily papeži Sergiovi I. (papežem 687–701). A tak se k počtě Panny Marie zapalovaly svíce, které se předtím žehnaly. Jejich plamen symbolizoval čistotu Panny Marie. Slavením Uvedení Páně do chrámu se všechny výše uvedené pohanské svátky měly vytlačit. Procesí se svícemi mělo nahradit amburbalský průvod kajícího charakteru. To vysvětluje používání fialových oděvů v procesí 2. února a jeho kající charakter až do 60. let 20. století. Pokud křesťanský Východ stále vnímal charakter tohoto svátku jako svátek Pána, tak na Západě vidíme převládat charakter mariánský i díky předpokladům v pohanské kultuře a zvykům, které nahradil.

Když hledíme na původ a s tím spojené zvyky tohoto svátku, dominuje zde symbolika světla. To jasně zaznívá i v slovech evangelia, kde starý Simeon držíc v náručí Ježíše praví: „...světlo k osvícení pohanům...“ (Lk 2, 32). Tato slova nás přivádějí k symbolu 2. února, jenž držíme ve svých rukou – hromničku. Svíce

– hromnička – se v dnešní liturgii žehná v úvodních obřadech a pak jdeme v průvodu s rozžatou hromničkou ke slavení eucharistie. Právě tato svíce dává v mnoha jazycích další názvy tomuto svátku: něm. *Maria Lichtmess*, *Lichtmess*, ang. *Candlemass*, franc. *Chandeleur*, it. *Candelora*, pol. *Matki Bożej Gromnicznej*. Z nejstarších pramenů, jako jsou *Ordines Romani* víme, že papež během procesí směřujících do baziliky Panny Marie Větší (Sněžné) rozdával věřícím svíce. Není zmínka o jejich žehnání – to přibýlo do liturgie až na přelomu 9./10. století, pravděpodobně zásluhou galsko – germánských vlivů na římskou liturgii. Text žehnání nacházíme v *Pontificale romanum* ze 12. století. *Pontificale romanum* se v průběhu staletí měnila a v období středověku se v ní objevil element obrany před satanem. V této souvislosti se hromnička dávala do rukou umírajícím. A také se zapalovala v čase bouřek a hromů, na což poukazuje především její slovanský název. U nás se o hromničkách zmiňuje už Tomáš Štítný ze Štítného (kolem 1333–1401/09) ve svém díle *Knížky šestery o obecných věcech křesťanských* (kolem 1376): „*Hromnice světí, aby lidé nesli je ke cti sv. královny ...a také prosí kostel svatý, kdež by koli kdy byly rozženy v domcích, v kutiech, aby tu neměl ni žádné moci ďábel. Protož když hřímá, sluší je rozžieti – aby tu nic hrom nemohl uškoditi.*“ Po Tridentském koncilu se svíce žehnala modlitbou, poté se pokropila svěcenou vodou, okouřila se a následoval zpěv chvalozpěvu Simeona (Lk 2,29-32), který je součástí obřadu i dnes. Svíce je v liturgii především symbolem Krista, jenž je světlem. Význam je tedy jasně Christologický. Donesením této zapálené svíce domů je Christologická symbolika obohacena o prvek, v němž chápeme pozemský život jako cestu s Kristem, ale také vycházíme naproti přicházejícímu Kristu, jako moudré panny z evangelia (Mt 25,1–13).

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Svátek Uvedení Páně do chrámu – farní kostel sv. Kateřiny, Volary (2. února 2020).

Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Vzpomínka na Mons. Karla Fořta u příležitosti výročí jeho narození

Díky P. Slávkovi Švehlovi jsem měl tu čest setkat se s Mons. Karlem Fořtem v Mnichově osobně. Již při tomto setkání jsem poznal, že P. Fořt měl pro každého otevřené nejen dveře, ale i srdce. V modlitbě za synodu se modlíme: „*Duchu svatý, vstup do našich srdcí a vytvoř si v nich domov...*“ Myslím, že v srdci Mons. Fořta Duch svatý opravdu bydlel. To jsme slyšeli při vzpomínkovém setkání v Horažďovicích 8. 11. 2021 i od P. Švehly, který nám v zaplněném sále, za účasti obou českobudějovických biskupů, otce Karla představil jako velice obětavého, laskavého, otevřeného a přívětivého kněze, který svou lidskostí mnohé oslovoval a obohacoval.

V knize Deník venkovského faráře P. Jan Rybář na otázku, jak se pozná, že je Duch svatý u mě doma, odpovídá: „*To se pozná podle toho, že ti druzí jsou s tebou rádi*“. S otcem Karlem „*ti druzí*“ byli opravdu rádi.

V knize „*Život voněl člověčinou*“ otec Karel píše: „*Jeli jsme s P. Švehlou na kongres do Hradce Králové a cestou jsme se stali u benzínové pumpy. Pijeme kávu a v tom se k našemu stolu žene chlap jako hora, potetovaný, v tílku a říká: „Slávku, člověče, co tady děláš?“ a srdečně se oba objali. Byl to řidič kamionu a bývalý voják z vojenské mise, kde byl P. Švehla tehdy vojenským kaplanem.*“ P. Fořt to glosuje: „*Tohle setkání znamená víc, než kdyby byl P. Švehlovi udělen titul Mons.*“

V otci Slávkovi má otec Karel důstojného nástupce a pokračovatele, se kterým jsou ti druzí velice rádi. Ovoce Ducha svatého je patrné nejen z toho setkání, ale vyzařuje z celého jeho života, podobně jako u otce Karla.

S vděčností a úctou
Karel Rajtmajer

V Horažďovicích u monsignora Fořta

Poprvé v Horažďovicích. Seděl jsem v káféci U pejska a bylo mi úplně jasné, že pro tu chvíli jsem byl tím pejskem já sám. Krásná blond obsluha – se kterou by bylo dobře i na severním pólu! – celou atmosféru totiž dokreslovala. Neboť byl svátek, 28. říjen, a já se dostal přímo do pohádky. Do pohádky Josefa Čapka „*Jak pejssek a kočička slavili 28. říjen*“.

Při placení jsem si všiml adresy: **Monsignora Fořta 69**. Možná, že to je ten samý monsignore Fořt, kterého jsem v Českých Budějovicích znával a měl s ním několikrát možnost promluvit, blesklo mi hlavou. To mu táhlo už na devadesátku, byl to noblesní člověk a uměl velmi poutavě vyprávět o svých životních osudech. Jeho život fádnil rozhodně nebyl, tento kněz prožil jeho valnou část v exilu, ať už v tehdy francouzském Alžírsku či jako redaktor Rádía Svobodná Evropa v Mnichově.

Msgre. Karel Fořt dožil své dny v Kněžském domově v Českých Budějovicích, jehož kaple byla zasvěcena svatému Gorazdovi. Stejně jako město Horažďovice. Jak to ostatně stojí napsáno v Červené bráně hned vedle. V ulici monsignora Fořta...

Líbilo se mi v té pohádce!

Jiří Sláma, 28. října 2021

Mons. Karel Fořt (8. 11. 1921–21. 1. 2014)

byl katolickým knězem, zakladatelem České duchovní služby v Německu a redaktorem Rádía Svobodná Evropa. Za 2. světové války byl vězněn gestapem. V roce 1941 vstoupil do českobudějovického semináře. V roce 1942 byl na dva roky nuceně nasazen na práci v železárnách v Linci. Kněžské svěcení přijal v roce 1948 a sloužil

na faře ve Vimperku. V roce 1950 uprchl přes Německo do Alžírsku, kde působil mezi francouzskými, italskými a španělskými křesťany. V roce 1962 odjel do Mnichova, kde pečoval o české emigranty a sloužil mše v češtině v kostele sv. Štěpána. V roce 1980 se stal redaktorem Rádía Svobodná Evropa, kde se jako „Otec Karel“ staral o náboženské pořady a přenosy bohoslužeb. Po roce 1990 žil střídavě na české faře v Mnichově a v kněžském domově v Českých Budějovicích, kde zemřel v pozhledném věku 92 let. V roce 2012 mu prezident Václav Klaus propůjčil Řád Tomáše Garigue Masaryka za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidských práv. Je také čestným občanem města Horažďovice, kde se navíc jedna z ulic jmenuje „Monsignora Fořta“.

Nový studijní program na TF JU

Teologická fakulta JU získala novou akreditaci doktorského studijního programu s názvem „Spiritualita a etika v sociální práci“. Do tohoto programu je možné se hlásit do 30. dubna 2022.

Nové doktorské studium je určeno nejen absolventům fakultních programů „Sociální a charitativní práce“ a „Etika v sociální práci“, ale i všem sociálním pracovníkům. „Uchazeč o studium musí mít magisterské vzdělání a být sociálním pracovníkem podle zákona 108/2006 Sb., o sociálních službách“, říká garant programu doc. Michal Opatrný. Přijímací zkoušky se budou soustředit na znalosti angličtiny a obhajobu projektu disertační práce.

Během studia si bude student volit jeden ze dvou vzorových studijních plánů – spiritualita v sociální práci, nebo etika v sociální práci. Téma disertační práce musí odpovídat jednomu z těchto dvou směrů. Studenti budou mít i další povinnosti, jako např. zahraniční stáže nebo účast na seminářích vedených zahraničními odborníky. Fakulta studium otevírá jako prezenční a kombinované.

„Ve studijním programu zúčastníme výsledky z našich výzkumných projektů, pro které jsme v posledních letech získali podporu od grantových agentur,“ uvádí Opatrný. Jde např. o projekty

„Spirituální rozměr člověka v kontextu pomáhajících profesí“, „Postgraduální vzdělávání sociálních pracovníků pro oblast spirituality v sociální práci ve službách pro seniory“ nebo „Autonomie a alterita: Kant v dialogu“. A dále o projekt mezinárodní spolupráce Erasmus Plus „Spirituality and Social Ethics in Social Work“.

Program je akreditován jako tzv. kombinovaný. Z cca 60 % v oblasti vzdělávání č. 24 Sociální práce a z cca 40 % v oblasti vzdělávání č. 10 Filosofie, religionistika, teologie. Teologická fakulta JU pro program získala schvalovací doložku MPSV ČR určenou pro studijní programy opravňující k výkonu regulovaného povolání sociálního pracovníka.

Další informace poskytne doc. Michal Opatrný, Dr. theol., prodekan pro vědu a rozvoj, e-mail: mopatrný@tf.jcu.cz, tel.: +420 387 773 542.

Zdroj: tisková zpráva TF JU

Tři králové v prachatickém hospici

6. ledna o svátku Zjevení Páně jsme si s kolegy v prachatickém hospici naordinovali radost. Společně s panem ekonomem a panem správcem jsme dělali radost druhým. Vzbuzovali jsme úsměv ve tvářích a sledovali slzy nefalšované radosti těžce nevléčitelně nemocných pacientů hospice. Dementní a jinak zamlklé stařenky a stařečky s Alzheimerovou nemocí v Domově Matky Vojtěchy jsme namotivovali ke zpěvu „**My tři králové jdeme k vám...**“, anebo vyvolali živou jiskru v oku uzavřené klientky. K nezaplacení. Oni dali mnoho nám, ne my jim.

Křesťanství není inflace zbožných řečí, ale život a ten tepal plnou silou kolem nás po celý den. Myslím, že Pán Bůh se radoval s námi.

Jak inspirativní mohou být jména Tří králů, jež jsme si pro tento den vypůjčili. V péči o nejslabší ze slabých dvojnásob. **Kašpar** znamená „přichází s láskou“ anebo také „strážce pokladů“. **Melichar** – „přibližuje se něžně“ či „král světla“. A **Baltazar**? Dá se přeložit jako „svou vůlí přijímá vůli Boží“, popř. „Bůh ať ochraňuje krále“. Jeden význam hezčí než druhý. Tím více, pokud s ním souzníme a předáváme dále.

*Robert Huneš,
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích*

Foto: Markéta Guerra

1

"Kristova láska nás nutí."

(srov. 2 Kor 5, 14-20)

odrazový můstek

Když se rozhodneme žít **jakékoli slovo**, účinek je vždy stejný: Slovo nám změní život, do srdce nám vkládá pobídnutí k citlivosti pro potřeby druhých, působí, že začneme sloužit svým bratrům a sestrám. Jinak tomu být nemůže, protože přijímání a žití slova v nás rodí Ježíše a přivádí nás k jeho napodobování.

To, co nutilo apoštola Pavla k hlásání evangelia a k budování jednoty v jeho komunitách, byla jeho hluboká zkušenost s Ježíšem.

Pavel se cítil být Ježíšem milovaný, spasený; Ježíš pronikl do jeho života tak, že nic a nikdo by ho od něj nedokázal odloučit.

Pobízí Kristova láska stejně důrazně i nás?

Pokud jsme opravdu zakusili jeho lásku, nemůžeme nemilovat a **musíme odvážně vstupovat tam, kde je rozdělení**, konflikt, nenávisť, abychom přinášeli svornost, pokoj, jednotu.

Láska nám umožňuje **vrhnout se se srdcem na dlaní přes překážky**, abychom se přímo spojili s lidmi, s jejich myšlenkami a sdíleli jejich starosti, abychom společně hledali řešení.

(otázka)

{ Kdy jsem cítil nebo kdy cítím, že mě Ježíš miluje? }

(work in progress)

I my se můžeme vrhnout se srdcem na dlaní přes překážky. Jak? Tak, že z každé překážky, z každé těžkosti uděláme „odrazový můstek“, nový impuls k tomu, jak moci milovat všechny.

Fabio Ciardi
Úprava Centrum Gen3

(rozhovor)

"V dospívání jsem neměl vztah s Bohem. Objevil jsem ho znovu zvláštním způsobem. Když mi bylo 16 let, mému otci zjistili nevyléčitelnou nemoc, a tato zpráva ve mně zanechala hluboké prázdno.

Tatínek měl před sebou pár měsíců života. Chtěl jsem, aby v tomto období mohl zakusit, jak moc ho mám rád. Přiznávám, že to nebylo jednoduché, protože pro mě nebylo běžné, abych miloval lidi konkrétně.

V tomto období jsem poznal mládež z Hnutí fokoláre. Mario, jeden z nich, se mě tehdy zeptal, kdy se chystám tatínka navštívit a nabídl se, že by šel se mnou. Než jsme tam přišli, zeptal se, jestli má tatínek rád zmrzlinu. A v ruce už měl tři kousky tohoto sladkého dárku.

Když jsme se vraceli domů, ptal jsem se ho, proč to udělal. „Kdyby to byl můj tatínek, byl bych rád, kdyby se mnou někdo tu bolest sdílel.“ A tak jsem tatínka začal mít rád tak, jak si to přál. Jednou jsem přišel do nemocnice a on mi dává balíček: „To je za všechnu tvou lásku, kterou jsi mi dal!“ Byla to chvíle mimořádné radosti. Za tři dny tatínek odešel do Nebe. Ale ten největší dárek, který mi dal, bylo to, že jsem díky němu znovu našel vztah s Bohem. S tatínkem jsem se totiž začal modlit a vnímat osobní vztah s Bohem.

Augustýn

(moje poznámky)

1

Když věříme Ježíšovým slovům, jsme šťastní

"Kdo ke mně přijde,
toho jistě neodmítnu"
(Jan 6,37)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš právě udělal zázrak rozmnožení
chlebů a ryb a nadšení lidé ho znovu hledají.

Některé osoby ale nechápou,
kdo Ježíš doopravdy je a začínají brblat
a nevěřit v Něj.

Ježíš jim připomíná, že Bůh ho poslal,
aby pomáhal a odpouštěl všem,
a aby nikoho neztratil.

Zkušenost, kterou udělala Benta z Brazílie:
Jedna z mých kamarádek mluvila přede
mnou škaredě o jiné kamarádce. Když jsem
vešla do třídy, uviděla jsem tu holčičku,
o které se nehezký mluvilo.

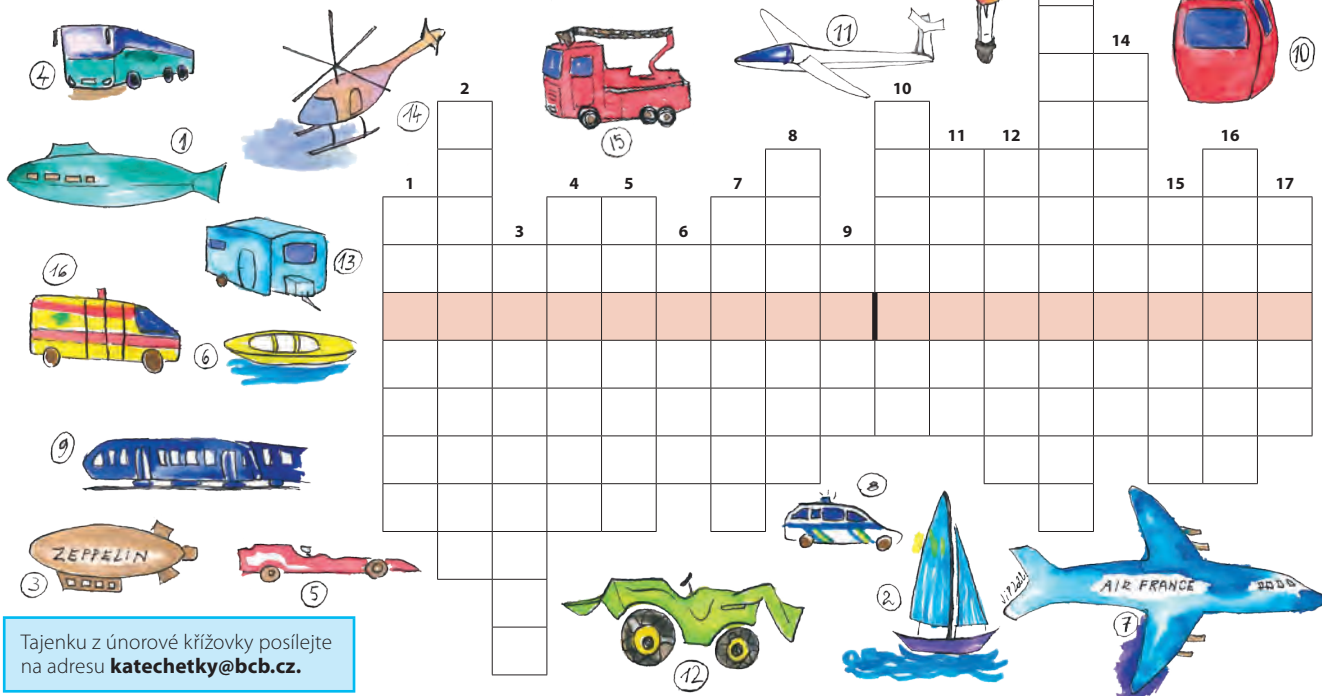
Hned jsem se jí zeptala, jestli je pravda to,
co jsem slyšela.
Ona mi smutně odpovíděla, že ne.

Věděla jsem, že nemáme ztratit přátelství
mezi námi a tak jsem je poprosila, aby se
usmířily. Omluvily se a staly se z nich velké
kamarádky.

Kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu. (Jan 6, 37)

Pán Ježíš říká skrze verš z Janova evangelia, že přišel na svět ne proto, aby plnil svou vůli, ale vůli svého Otce, Boha. A jeho vůle je, aby nikoho ale všechny, které mu dal, aby v poslední den (viz tajenka). Zkrátka, Pán Ježíš přišel zachránit opravdu každého z nás.

Tajenku z únorové křížovky pošlete
na adresu katechetky@bcb.cz.

DNY VDĚČNOSTI ZDRAVOTNÍKŮM DĚKUJEME!

Mnoho věřících z farností v Českých Budějovicích a v okolí se zapojilo do akce „Dny vděčnosti zdravotníkům“, kterou vyhlásily tři celostátní organizace podporující rodinu (Rodinný svaz, Unie center pro rodinu a komunitu a Síť pro rodinu). Protože se v poslední době ve společnosti objevují různé formy agrese vůči zdravotníkům, rozhodli jsme se udělat pravý opak a zdravotníky ocenit naším vděkem a drobnými dárky.

Diecézní centrum pro rodinu z Biskupství českobudějovického si vzalo na starost organizaci sbírky v naší diecézi a požádalo věřící, aby před Vánoci a také během svátků přinášeli na bohoslužby drobné pozornosti, vzkazy a přání pro zdravotníky, kteří mají nyní velmi těžkou práci.

Byli jsme velmi příjemně překvapeni, kolik se sešlo balíčků a vzkazů. Vše jsme dovezli do nemocnic v Jindřichově Hradci a v Českých Budějovicích a do několika zdravotnických středisek. Tímto velice děkujeme všem dárcům, kteří k nám balíčky donesli a vyjádřili tak svou podporu těm, kteří si ji v této pandemické době opravdu zaslouží.

Do akce „Dny vděčnosti zdravotníkům“ se aktivně zapojily následující farnosti:

České Budějovice – farnost sv. Vojtěcha Čtyři Dvory; České Bu-

Mgr. Martina Fürstová, ředitelka Diecézního centra pro rodinu (vlevo) a Mgr. Ludmila Veselá, ředitelka Diecézního centra pro katechezi (vpravo) připravují balíčky vybrané pro Nemocnici České Budějovice.

dějovice – farnost sv. Jana Nepomuckého; Hluboká nad Vltavou; Hosín u Českých Budějovic; Lišov; Lomnice nad Lužnicí; Majdalena; Třeboň; Suchdol nad Lužnicí; Štěpánovice

Zvláště chceme poděkovat rodině Talířových, která uspořádala samostatnou akci v Zubčicích a dovezla balíčky do nemocnice v Českém Krumlově. A také nás velice těší podpora, kterou zdravotníkům vyjádřili zaměstnanci Krajského úřadu v Českých Budějovicích.

Mgr. Martina Fürstová,
ředitelka Diecézního centra pro rodinu

Foto: archiv Petra Jana Juhaňáka

Ve znamení vděčnosti, něhy a krásy

Přesně na Nový rok – 1. ledna 2022 – se zcela zaplnil chrobolský kostel Narození Panny Marie, kam se na vůbec 1. pouť v novém roce vydalo mnoho poutníků z celého prachatického vikariátu. Od půl druhé odpoledne probíhala slavnostní mše svatá, kterou celebroid polský misionář a v současné době také velešínský farář P. Rafal Kaca.

V překrásně vyzdobeném kostele zněly nádherné tóny koled v podání prachaticko-strunkovického chrámového sboru a samozřejmě i velice inspirující slova otce Rafaela. V jeho vánoční a něžné promluvě zaznělo, jak úžasné se nám všem Bůh dal (a dává) do rukou, zcela zadarmo pro každého člověka: „Když Bůh žehná, zcela vydává sám sebe. Své tělo i krev, svého svatého Ducha, svou Matku, celý svůj život. Zcela zadarmo a pro všechny.“ Jeho slova se stala balzámem a nadějí pro mnohé zúčastněné. Na závěr tohoto radostného setkání byli všichni poutníci před kostelem obdarováni malinkým dárečkem od místních věřících a s úsměvy se vraceli do svých domovů.

Petr Jan Juhaňák

Sedmkrát PRO studium na Teologické fakultě

Pro následující akademický rok 2022/2023 nabízí Teologická fakulta Jihočeské univerzity studium teologie, teologie služby; náboženství a etiky; filosofie; sociální práce; pedagogiky volného času a religionistiky. Přihlášky do studijních programů lze podat do 31. března 2022.

Den otevřených dveří se v letošním roce konal v dopoledních hodinách off-line a v odpoledních hodinách v on-line prostoru (záznamy z jednotlivých prezentací jsou zveřejněny na YouTube kanále Teologické fakulty JU). Studijní programy prezentovali jejich garanti a zástupci kateder, zúčastnili se také studenti fakulty. Zájemci o studium tak měli možnost nahlédnout do studentského života, hovořit i o neformálních záležitostech jako je bydlení na kolejích, náročnost studia, kvalita a cena stravného, obtížnost přijímacích zkoušek, možnosti zahraničního studia nebo stáže atd.

Proč současní studenti doporučují studium na fakultě:

- **Učíte se přímo od specialistů**, kteří jsou uznávanými odborníky ve svých oborech na teoretické i praktické úrovni. Učit se od nich můžete právě i vy.
- Zvlášť o zkouškovém se může hodit **fakultní kaple** zasvěcená Janu Nepomuku Neumannovi.
- Znáte se osobně se všemi svými kolegy z oboru a ty ostatní poznáte na **společných přednáškách, v počítačové učebně či ve studentském klubu**, kde v pohodlí a s vlastnoručně uvařeným čajem či kávou poznáte plno zajímavých lidí. Rádi poskytnou cenné rady a uklidní vás, jak se nezbláznit a vše v pohodě zvládnout.
- Oceníte **individuální přístup ze strany učitelů**. Naše fakulta má, oproti ostatním fakultám, menší počty studentů. To znamená, že učitelé vás nemají zapsané jen pod číslem, tudíž s nimi můžete snáze konzultovat vaše nápady. Nikdo vám nepřibouchne dveře před nosem!
- **Fakulta má vlastní menzu**, kde si můžete vybrat z několika jídel zrovna to, co vám chutná, a **knihovnu**, kde najdete více jak 50 tisíc titulů ze všech studijních oblastí nejen v českém jazyce. Nikam tedy nemusíte složitě chodit, po přednášce si můžete zajít hned půjčit knihu, která vás z přednášky vyu-

- čujícího zaujala. To vše v centru města, 15 minut od nádraží.
- Během studia **můžete vycestovat do zahraničí** v rámci různých stipendijních programů např. ERASMUS + a zažít nezapomenutelný semestr např. v zemi, která byla doteď jen vaším snem. Pokud máte rádi studium jazyků, tak i tady si vyberete, máme předměty v angličtině, němčině, španělštině, vyučuje se u nás latina i hebrejštiny.
- Na přednáškách se setkáte s lidmi z praxe i odborníky z českých či zahraničních univerzit. **Nebudete se učit jen teorií**, ale praktici Vám řeknou, jak to funguje v realitě, co řeší v průběhu všedních dnů.

Martina Hlaváčová, odd. marketingu TF JU

Personalia

A. Odvolání suspenze:

Z R. D. Mgr. Mariusze Klimczuka byla k **23. 12. 2021** ve smyslu kán. 1333 §1 CIC odvolána **suspense ad cautelam**. Ostatní odvolání zůstávají v platnosti. Č. j.: 2963/2021

B. Ustanovení:

R. D. Bc. Miroslav Štrunc byl od **5. 1. 2022** jmenován **vikariátním sekretářem** vikariátu Jindřichův Hradec. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 20/2022.

C. Životní jubilea:

P. Mgr. Martin Vavřinec Šiplák, OPraem. oslavil **2. 2. 2022** své třicáté páté narozeniny.

R. D. Mgr. Tomasz Krzysztof Piechnik oslavil **20. 1. 2022** své padesáté narozeniny.

Bc. Jiří Kabíček, trvalý jáhen, oslavil **30. 1. 2022** své sedmdesáté narozeniny.

Karel Hofbauer, trvalý jáhen, oslavil **11. 1. 2022** své sedmdesáté šesté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

Misijní stáže českých oblátů v Palermu a Buenos Aires

Misionáři oblátů jsou mezinárodní kongregací, která v současnosti působí ve více než 75 zemích celého světa. Formace (příprava) je tedy hned od samého počátku důrazem na život ve společenství a mezinárodnost určována.

Zájemce o oblátský způsob života stráví nejprve nějaký čas v jedné z našich českých komunit a pak už se vydá do světa. Noviciát nyní obvykle probíhá v hesenském Hünfeldu. Po přibližně dvou letech strávených v Německu odchází novopečený oblát do tzv. scholastikátu (formační komunity) poblíž Říma. Tam už se setkává s opravdu mezinárodním obsazením jak na straně scholastiků, tak formátorů. V současnosti zde žijí spolubratři z Itálie, Španělska, Rumunska, Německa, Česka, Venezuely a Senegalu. Studia probíhají na Lateránské univerzitě. Před posledním rokem teologie oblát ve formaci studia na jeden rok přerušuje a odjíždí na misijní stáž. Jejím cílem je především růst v misijním vnímání, ve schopnosti přijímání odlišností a také upevnění misijního povolání.

Po roční stáži se spolubratři vrací do italské formační komunity, aby tam jednak dokončili svá teologická studia, ale především měli čas na to, aby svou stáž v domácím prostředí zhodnotili a rozlišili, co rok strávený s chudými v zahraničí znamená pro jejich osobní cestu povolání.

V současnosti procházejí stáží dva čeští oblát. Jeden z nich, **Pavel Pec, je na rok součástí mezinárodní komunity v Palermu**, která pracuje s imigranty a stará se především o tamilskou komunitu a komunitu z Pobřeží slonoviny. Druhý, **Oto Medvec, tráví svůj rok stáže v Buenos Aires**. Spolu s tamějšími spolubratry bydlí v tzv. Refugiu sv. Evžena de Mazenod, tedy v domově pro mladé z ulice.

V dalším textu si můžete přečíst, co nám o svých stážích napsali Pavel, OMI a Oto, OMI.

Pestrost Palerma

Kdybych měl najít jedno slovo, kterým bych popsal Palermo, tak bych řekl: pestrost, a to ve všem. Nejdříve v komunitě, kde jsme tři oblátů z Itálie, jeden z Nigérie, jeden ze Srí Lanky a já, takže 6 osob, a to ze tří kontinentů. Nejdříve jsme mezi sebou mluvili italsky, ale poté, co přišel do komunity John Paul z Nigérie, který se teprve italsky musí učit, mluvíme často ve francouzštině anebo v angličtině. Musím říct, že je v komunitě moc krásná atmosféra.

Máme dům v historickém centru Palerma, takže když vyjdu na ulici, která je díky Bohu pěší zónou, tak slyším nejdříve obchodníky z různých arabských států, kteří tu mají hodně obchodů, samoobsluh nebo i kadeřnictví, a pak je slyšet turisty z Německa, Francie, Španělska a dalších zemí. A stačí zabochit do první vedlejší ulice, kde se mluví místním dialektem, kterému skoro vůbec nerozumím. No, ale i kdyby tu nikdo nemluvil, stačí se podívat na architekturu: je tu normanský, arabský, řecký styl anebo spousta baroka.

Tohle je dědictví a zároveň charakteristický rys Palerma. Mě trká do očí i móda, protože tu člověk potká lidi úplně zahalené, co

Palermo: filmové/fotbalové večery s dětmi, které vyrůstají převážně na ulici; Foto: archiv OMI

ukážou jen tvář – většinou jde samozřejmě o muslimské ženy, pak potkáte Srílančany nebo Indý, kteří nosí úžasně barevné oblečení, kde snad nechybí vůbec žádná barva. No a poté naše západní kultura, která v této různosti bije do očí tím, že se spíše snaží co nejvíce odhalit a co nejméně zakrýt, a to nejsem nějak konzervativní člověk. Patrně je toto všechno především při důležitých oslavách všech zde přítomných kultur.

A tahle pestrost je také v našem kostele. Neděle začíná v 8:30 mší pro Srílančany, a to v jejich rodném jazyce. Celebruje o. Peter, který do Palerma přišel právě kvůli nim. Jen pro představu, každou neděli jich na mši přijde okolo 600. Po mši pak následují přípravy ke svátostem. K biřmování se jich nyní připravuje 28. Poté je mše v italštině a v 16:30 v angličtině pro komunitu z Nigérie a Pobřeží Slonoviny, pro které je zde o. John Paul z Nigérie. Jednou za měsíc je interkulturální mše ve více jazycích.

Pavel Pec, OMI

se narodil v r. 1992 v rumunském Banátu v rodině rumunských Čechů. Když bylo Pavlovi 11 let, rodina se vrátila zpět do Česka a usadila se v Aši. Tam Pavel dokončil základní školní docházku a v Plzni pak studoval střední průmyslovou školu dopravní. Už před maturitou začal žít v Plasích v apoštolské komunitě doprovázené misionáři oblátů a určené pro mladé muže, kteří chtějí zakusit komunitní život podle evangelia. V r. 2014 vstoupil v Německu do prenoviciátu misionářů oblátů a na jaře r. 2017 složil své první řeholní sliby. V témže roce odjel na studia a oblátskou misijní formaci do Itálie. Letos tráví svůj rok misijní stáže v Palermu.

Palermo: přivítání do fotbalového fanclubu Palermaj; Foto: archiv OMI

Palermo: noční misie mezi mladými a následná oslava; Foto: archiv OMI

I zpěvy jsou pak několikajazyčné. Je to taková krásná oslava rozdílnosti během jedné mše. Občas bych si přál, abychom slavili mši celým tělem, jako to umí komunita z Afriky.

Já jsem tu zatím dostal na starost dvě skupinky. Jednou jsou biřmovanci, kteří jsou hned z vedlejší čtvrti, která se jmenuje Ballaró, je tu asi nejstarší tradiční trh s ovocem, rybami, zeleninou, sýrem, masem..., takže opět tisíce barev. A mimochodem trh je otevřený každý den. Je to skupinka už dospělých lidí od 19 do 25 let, kteří jsou velmi živí, mají spoustu otázek... Další skupinkou jsou děti od 6 do 10 let, které se připravují na první svatě přijímání a často pocházejí ze složitých situací. Některé vyrůstají na ulici, a tak se snažím najít cestu, abychom se sešli i mimo nějaké hodiny příprav. Občas si i kolem jedenácté v noci kopneme na pěší zóně do míče, protože děti musí počkat, dokud maminka nezavře obchod, což je zvláště o víkendy i po půlnoci, a teprve pak se jde domů.

Jelikož se tu večerí mezi osmou a devátou, tak mladí vycházejí ven teprve po desáté, a minimálně do půlnoci tu proudí spousta mladých lidí, a to nejen o víkendy, ale opravdu každý večer, pokud tedy moc neprší. Dostal jsem tu už nemálo dáreků, jedním z nich byla vstupenka na fotbalový zápas místního týmu. Dala mi ho jedna slečna, což se u fotbalu stává zřídka. No a po zápase, který skončil ve 23:00, jsme šli teprve večeřet. Najít o půlnoci otevřenou restauraci není žádný problém. To jen abyste věděli, že se tu žije pozdě do noci, ale samozřejmě později se i vstává. Palermo je pestré a umí přijímat odlišnost, která ho dělá krásným. Město se potýká s mnoha problémy, jako je nezaměstnanost, složitá byrokracie, hustá doprava, ale to není dáno cizím faktorem a místní za to cizince ani neobviňují. Rodilý Palerman často své město současně miluje a nenávidí. Pro mě je to jedno z nejhezčích míst, která jsem kdy viděl, a cítím se tu tedy moc krásně. Samozřejmě tu ale prožívám i boje, protože bych chtěl, aby ostatní měli mou mentalitu a všechno fungovalo lépe a snadněji... ale to nejde. Hlavně doprovázení lidí a mladých zvláště je hodně složité, protože se nedocílí výsledků, které bych si přál. Každý dojde tam, kam může. Prosím vás, abyste se za mě modlili a spolu se mnou děkovali za tuto příležitost, kterou jsem nezaslouženě dostal.

Pavel, OMI

Buenos Aires a Refu di san Eugenio

...Je to tu celkem síla, a to ve všech smyslech toho slova. Už je to několik týdnů, co jsem se přestěhoval do „Refu“, tak se tu říká „Refugio de san Eugenio“, „Domovu sv. Evžena“. První dojmy samozřejmě už mám, ale je toho ještě hodně k zpracování. Předně to místo. Už od první chvíle mi tady přichází na mysl naše řeholní konstituce č. 8: „Jelikož jsou obláti velmi blízcí lidem, se kterými pracují, mají neustále na zřeteli jejich očekávání a hodnoty jim vlastní (...) V pokoře vůči vlastním nedostatečnostem, ale

v důvěře v Boží moc se snaží vést všechny lidi, zvláště pak chudé, k plnému vědomí jejich lidské důstojnosti a důstojnosti Božích synů a dcer“. Jsme ve čtvrti, která připomíná městečko Santa Cecilia z filmu Desperado, některé cesty jsou asfaltové, mnoho jich je prašných. Domy jsou tu velmi skromné, někdy jen rozestavěné a nedokončené, ale upravené tak, aby v nich mohla bydlet rodina s pěti nebo osmi dětmi.

Ohledně rodin je to tu taky síla. Hodně rodičů je na něčem závislých. Když to není zrovna alkohol a drogy, tak je to alespoň minimální podpora od státu. Proto spousta dětí nemá nic, někdy nemají ani co jíst, kde se osprchovat. Chybí jim dobré rodinné zázemí a také výchování. Často jsou i ony závislé na drogách nebo alkoholu a bydlí jen u nějaké „tety“. Hodně z nich chodí k nám, aby se najedlo, aby si zahrály fotbal, volejbal, ping-pong anebo se jen umyly.

V Refu funguje skaut, který je přizpůsoben místním sociálním podmínkám. Je to oblátský skaut – skauti mají opravdu oblátské nášivky na uniformách a na šátcích OMI kříž. Je tu hodně místních dobrovolníků, jak mladých, tak dospělých a starších. Každý den sem třeba chodí jeden učitel tělocviku a učí kluky hrát fotbal, volejbal... Jsou tu starší paní, které chodí vařit, jsou tu lidi, kteří organizují modlitební skupinky, lidi, co uklízejí... Je tu kluk, který peče chleba, který pak rozvážíme lidem, kteří si o něj řeknou. Běžně tu chleba stojí 200 pesos a my ho prodáváme za 100. To je prý přijatelná cena pro každého.

Ještě se vrátím k místním klukům. Jsou pro ně důležité dvě věci, bez kterých se na jistých místech nemůže ukázat (třeba v kapli, na úřadě, nebo v centru čtvrti...). Tyto dvě věci jsou boty a stylový střih vlasů. Můžeš třeba čtyři dny nic nejíst, ale když nemáš v pořádku boty a účes, nemůžeš se před ostatními ukázat. Jeden kluk nechodil několik let k doktoru jen proto, že na to prostě neměl boty...

Refu je takový oplocený areál, ve kterém je prašné fotbalové

Oto Medvec, OMI

se narodil před 29 lety v Holýšově nedaleko Plzně do rodiny původem slovenských rodičů. Po absolvování základní školy studoval v Plzni gymnázium. Už v poměrně mladém věku se také začal ptát po svém povolání. Po maturitě studoval historii na Západočeské univerzitě. Od r. 2012 se stal členem téže komunity přidružené k misionářům oblátů jako jeho současný spolubratr ve formaci Pavel Pec. Jejich povolání se pak ubíralo stejnou cestou. Letošní „stážový“ rok tráví Oto v oblátské komunitě v Buenos Aires.

Buenos Aires: Důležitým centrem Refugia de san Eugenio, tedy Domova sv. Evžena, je kaple domu. Sem je možné přicházet načerpat sílu a svěťovat zamotané osudy dětí i dospělých do Božích rukou.

Buenos Aires: Pokud umí misionář hrát na hudební nástroj, má z poloviny vyhráno. Zvlášť v počátcích, kdy jeho španělština ještě pokulhává.

hřiště, větší stan s betonovým základem, ve kterém se konají nedělní mše, úterní modlitební setkání atd. Pak je tu malá, ale skvělá kaple „Panny Marie Něžné“, pekařská místnost, dům pro dobrovolníky, velká kuchyň, WC a sprchy a taky oblásky dům. Náš dům je malý, zděný a jsou v něm tři pokoje pro hosty, obývací, kuchyňka, WC, veranda změněná v počítačovou místnost pro mladé a druhá veranda sloužící jako zpovědní místnost. Bydlíme tu ve třech: náš spolubratr Sergio, já a Federico. Je to mladý psycholog a je úplně skvělejší. Žije tu se Sergiem už rok a teď někdy by měl u nás začít prenoviciát. Sergio je neuvěřitelně borec. Založil Refu před čtrnácti lety a je velmi vyhledávaný jako zpovědník, ale nejen. Je to velmi zajímavá a otevřená osoba. Říkal mi, že na to, abych tady mohl pracovat, nepotřebuju být sociálním pracovníkem, psychologem, sportovcem... stačí, když si sednu na lavičku na hřišti a budu se dívat na kluky a holky, jak hrajou. Protože to je to, co jim chybí: někdo, kdo by se „na ně díval“, kdo by se zajímal. To je totiž „práce“ rodičů, kteří chybí. Když projíždíte místními „ulicemi“, tak máte velmi jasný dojem, že zlo, nespravedlnost, hřích a zneužívání existují. A Refu je svědectví o tom, že „kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě vyšší rozmnožila milost.“ Zapomněl jsem se ještě zmínit o dalších obyvatelích našeho domu. Bydlí tu s námi moře mravenců, hodně švábů a strašně moc komárů. Komáři jsou tu všudypřítomní. Místní kluci mi se sarkasmem v hlasu říkali: „V Refugiu žádní švábi nejsou, to je jenom tvá fantazie.“ Odpověděl jsem, že mám velkou fantazii... Taký máme tři psy: Královnu, Nerona a nepojmenovaného psa. Všichni jsou pouliční a do Refu se prostě nastěhovali, zvykli si na lidi a teď tu působí jako taková ochranka. Máme i dva králíky, čtyři slepice, kohouta a dvě andulky. Ještě bych mohl dlouho a dlouho psát ale teď jdu na adoraci. Máme tu nekrásnější monstranci, kterou jsem kdy viděl.

Oto, omi

Citáty a slova papeže Františka k Roku rodiny e-mailem!

Obsah rozesílky tvoří citace z videí, ve kterých papež představuje 10 + 7 témat k **Roku rodiny**, které doplňují citace z exhortace *Amoris Laetitia*. Připojen je návrh aktivity, kterou můžete realizovat doma s rodinou. Přihlášeným budou maily chodit 2x týdně, naposledy 26. června 2022, kdy **Rok rodiny** vyvrcholí setkáním jak v Římě, tak ve všech diecézích světa. K odběru e-mailů se můžete přihlásit na **www.vira.cz/rok-rodin**.

Odebírejte krátké citáty
o životě v rodině

V rámci Roku rodiny
Amoris laetitia 2021/2022
rozesíláme citáty papeže Františka
s inspirací k jednoduché aktivitě.

Přihlášení k odběru na www.vira.cz/rok-rodin

Připravuje Národní centrum pro rodinu www.rodiny.cz
a web Vira.cz www.vira.cz

VIRA.CZ
VÍRA NA INTERNETU

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 2. 2.** 9:30 Č. Budějovice, katedrála: setkání s řeholníky
 - 8. 2.** 9:00 Štěrka: kněžský den
 - 21. 2.** 14:30 Praha, ČBK: Rada pro laiky a hnutí
 - 22. 2.** 9:30 Praha, ČBK: Rada pro informační technologie
 - 2. 3.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá s udílením popelce
 - 6. 3.–12. 3.** exercicie ČBK
- Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

V Dražicích mají nový betlém

Obec Dražice leží v Jihočeském kraji přibližně 7 km západně od Tábora. Kdy byly Dražice založeny a jaký mají původ nelze přesně zjistit. První zmínka pochází z přelomu 12. a 13. století, a to z listů bechyňských. V roce 1352 se o Dražicích zmiňuje bechyňský děkanát a v téže době je o nich zmínka i v majetku rožmberského panství příbennického. V současné době žije v obci přibližně 825 obyvatel. Kulturní a společenské akce v obci pořádají spolky a místní sdružení. Již několikaletou tradici má v obci rozsvícení vánočního stromu, na kterém se podílí obec Dražice a spolek Sdružení rodičů ZŠ Dražice z.s.

Stromeček se rozzáří světýlky vždy každou sobotu večer před první adventní nedělí. Pro návštěvníky zde bývá připraven vánoční jarmark, který nabízí adventní věnce, jmelí a ruční výrobky. Za běžného stavu se mlsouni mohou zakousnout do zabijačkových lahůdek, perníčků či vánočky a zmrzlíci se zahřát teplým čajem a silným punčem. Velkému zájmu se vždy těší stánek s výrobky dětí ze základní školy. Kouzelné vánoční melodie zpívá v altánu pěvecký sbor základní školy či pěvecky zdatní členové místních spolků. Malebnou předvánoční atmosféru doplňují krásné andělky a zodpovědný pošták, kteří zajišťují bezproblémové doručení všech dětských přání k Ježíškovi.

Na návsi v Dražicích se můžete v době adventu pokochat novým vyřezávaným betlémem. Dodnes jsou betlémy neodmyslitelnou součástí křesťanské vánoční tradice a přinášejí radost dětem i dospělým. V dražickém betlémě pečují Panna Marie a svatý Josef o Ježíška. Nad jesličkami drží ochrannou stráž oslík a volek. Scénu doplňují dvě ovečky. Všechny figury jsou vyřezány z dubového dřeva a napuštěny olejem. Autorkou soch je umělecká řezbářka Dana Nachlingerová pocházející ze šumavské řezbářské rodiny. Obec Dražice sochy pořídila za přispění finanční dotace Jihočeského kraje za 190 tis. Kč. Jsme rádi, že můžeme přispět k udržení tradice

Foto: archiv obce Dražice

vyobrazení narození Ježíše Krista a vykouzlit v naší obci krásnou adventní atmosféru.

O dražickém kostelu a farnosti

Na návsi stojí kostel sv. Jana Křtitele. Konkrétní rok výstavby kostela není znám. Presbytář postavili pravděpodobně páni z Ústí, soudě podle oken s trojlistou růží. Předpokládá se, že mohl vzniknout současně s hradem, který stával poblíž a že nynější presbytář byl hradní kaplí. Chrámová loď vznikla později z materiálu rozbořeného hradu. Kostel je přirozenou dominantou obce a je zapsán ve státním seznamu kulturních památek. V posledních letech prošel kostel i okolím velkou obnovou.

První zmínky o místní plebánii jsou z poloviny 14. století. Až do roku 1786 patřily všechny vesnice panství pro nedostatek duchovenstva k táborskému děkanství a dražický kostel byl filiálním (pobočným) kostelem farního kostela v Táboře. Od farního kostela se lišil tím, že zde neprobíhaly základní svátosti např. křty a svatby, nevedl matriky.

Při všeobecném regulování far císařem Josefem II. v roce 1785 byly Dražice, stejně jako 116 jiných duchovních správ, povýšeny na lokálie. Oproti farnosti se lokálie lišily tím, že nebyly samostatné, ale na rozdíl od filiálních kostelů měly vlastního kněze. Jejich zřízení bylo administrativně jednodušší a finančně méně nákladné než zřízení farnosti. Pod duchovní správu sem byly přifařeny: od Tábora Dražice, Drhovice, Meziříčí, Makov a Knížata, od Borotína Balkova Lhota a Paseka. Od té doby se pro Dražice vedly samostatné matriky.

Ing. Eliška Pospíšilová, místostarostka obce Dražice

Vánoce na misi v Karáči

Foto: archiv OMI

Na společné vánoční oslavě v městské farnosti sv. Lukáše v Karáči rodiny vytvářely betlémskou scénu.

Foto: archiv OMI

Na této fotografii najdeme jako třetího krále člena pákistánské oblétské komunity Mukhara Alama OMI.

Ukradená voda

Stalo se před několika lety, že můj známý, elektrikář, byl pozván do věže kostela sv. Michaela ve Křemži, aby se podíval na stav věžních hodin. Ty se často zastavovaly a byly na věži spíše doplňkem než ukazatelem času. Protože byl osloven v mé přítomnosti, využil jsem příležitosti a do věže se šel podívat také. Naskytl se nám nepěkný pohled. Mrtví vyschlí holubi a jimi vyprodukované guáno, vše pokryté prachem. Nekrytý mechanismus hodin včetně jeho zastaralého, byť elektrického pohonu, byly hlavními důvody, proč se hodiny tak často zastavovaly. Verdikt elektrikáře zněl nekompromisně: Stroj včetně pohonu je nutno vyměnit. A tak se také stalo. Dnes je možné si vyčištěný a zrestaurovaný mechanismus prohlédnout v zasklené vitrině v budově úřadu městyse.

Starý hodinový stroj byl nahrazen novým od pražské firmy Ha-inz. Tato firma od svého založení roku 1836 vyrobila přes tři sta věžních hodin ukazujících čas v mnoha městech Evropy. Ty ve věži křemežského kostela jsou řízeny rádiovým signálem, jehož vysílač s dosahem až 2 000 km, stojí nedaleko Frankfurtu nad Mohanem v Německu. Srdce atomových hodin garantuje odchylku menší než jednu sekundu za milion let. Pokud se něco mechanicky neporouchá, lze se na ně plně spolehnout. Stojí za zmínku, že roku 1866 se zakladatel této firmy se svým synem postarali o rekonstrukci pražského orloje.

Využili jsme nabídky prohlédnout si shora klenbu nad lodí kostela včetně trámů střešy, a nakonec jsme byli pozváni, abychom se v kostele podívali do míst, kam se věřící často nedostanou. Náš průvodce, Ing. Mejzlík se nás zeptal, zda jsme někdy slyšeli o ukradené vodě. Protože jsme shodně odpověděli záporně, zavedl nás za oltář a ukázal na starý náhrobní reliéf zobrazující muže ve zbroji v životní velikosti. K částečnému sešlapání reliéfu došlo vlivem jeho původního umístění na podlaze kostela. Pod náhrobní deskou se nacházel hrob Jana Častolara z Dlouhé Vsi. Deska je dnes osazena ve zdi za pravou stranou oltáře. Náš průvodce nám prozradil, že mlynáři, když tudy procházeli ořezem, plivali na postavu vytesanou v kameni. Tento nepěkný a zvláštní zvyk tradovaný do dob, kdy naposled zazněl klapot mlýnů na Křemežském potoce, byl prý odůvodněn ukradením vody z Křemežského potoka.

Popsané chování za oltářem mne zarazilo. Pravda, lidé to dělávají, že před tvářemi těch, kteří jsou nad nimi, se klanějí, ale za jejich zády se chovají neurvale. Ale v kostele?

Zda měli návštěvníci kostela důvod se takto chovat, jsem se pokusil zjistit jednoduchým způsobem. Je nebo bylo vůbec proveditelné vodu z Křemežského potoka odvést k Březovickému rybníku a od něho dále po proudu Střemilského, posléze Třebovického a nakonec Chvalšinského potoka, aby na nich poháněl mlýny včetně těch na Polečnici?

Ta vyvěrá na jižním svahu skoro tisíc metrů vysokého Příčnicku, zatímco ten Křemežský na severní straně Chlumu. Navíc jsou oba prameny vzdušnou čarou vzdáleny přibližně osm kilometrů. A co víc, mezi nimi leží vrcholy zmíněného Příčnicku (961 m), Nad Myslivnou (1008 m) a Chlumu (1191 m). Polečnice, v Českém Krumlově zvaná po staru Chvalšinský potok, ústí do Vltavy pod Jelení zahradou na severní straně zámku a ten Křemežský o několik kilometrů po proudu řeky pod Dívčím kamenem.

Křišský mlýn dnes.

Než se vydáme do míst, kde k údajnému oddělení vody mělo docházet, musíme si přiblížit dvě věci.

Tou první je výraz ořez. Co to je? Tento výraz je odvozen od latinského offertorium – obětování. Jsou to dary, jimiž věřící přispívají na církevní účely. Při ořezu, která se konala při větších církevních svátcích, věřící poté, co přijali zapálenou svíci, zašli po levé straně za oltář. Zezadu jej obešli a vycházeli po jeho pravé straně. Zde odevzdali svůj peněžitý dar do připravené pokladničky. Mohli kostelu darovat i nepeněžitý dar např. ve formě svíce položené na oltář. Použil jsem minulého času, protože přibližně od 50. let minulého století se v křemežském kostele ořezou již nechodí. Omlouvám se praktikujícím návštěvníkům kostela, kteří to znají. Poznámka má ozřejmit při jaké příležitosti se farníci dostávali ke zmíněnému náhrobnímu kameni.

Druhá záležitost se týká jistě nesrovnalosti spočívající v různém pojmenování potoka protékajícího po jižním okraji Křemže. Ten od dnes upraveného a označeného pramene na severním svahu Chlumu nese pojmenování Markovský potok. Pod Křiší se mu dostává pojmenování Rybářský, posléze se jmenuje Dobročkovský, v okolí Brloha je to potok Brložský a nakonec jako Křemežský opouští křemežské údolí a předává svoji vodu Vltavě. Nesrovnalost je nápadná, když porovnáme jednotlivá pojmenování. Všechna jsou odvozená od míst, kudy potok protéká. Až na jedno. Potok Rybářský. Proč Rybářský, když je v těchto místech tak malý, že o lovu nebo dokonce chovu ryb sotva může být řeč? Zdůvodnění, kterého se mi dostalo, je odvozeno od přirozené lidské chybovosti. Ten původní název, který lze najít ve starých mapách, zní Křišský potok. Staré mapy jsou popisovány v německém jazyce a často ve švabachu. Potok nesl pojmenování Tischer Bach (Křiš, německy Tisch, Bach – potok). Stačila malá nepozornost při opisování nebo rozmázlé písmenko či kapka inkoustu a psací písmeno T se snadno chybně přečetlo jako F. A již tu byl místo Křišského potoka potok Rybářský – Fischer Bach (německy Fisch – ryba). A tento název zůstal zachován dodnes.

Zpátky však k prodané (nebo ukradené?) vodě. Jestli je pravda, že dle kroniky a tvrzení pamětníků byla v prostoru Ktiše voda odváděna, měla by zde zůstat nějaká stopa. Když ano, tak kde ji hledat? Pomoc nám nabídla kniha Kronika obce Ktiš na Šumavě (originální název Chronik der Gemeinde Tisch im Böhmerwald), jejíž překlad zajistila skupina místních nadšenců sdružujících se pod názvem Spolek Bartoloměj. V něm je možné se dočíst, že pod Ktišským mlýnem bylo před staletími vybudováno umělé koryto, které odvádělo vodu přes rozvodí u Březovíku z Ktišského potoka do chvalšinského údolí. Toto koryto bylo majiteli Brložského mlýna nazváno jako Ukradená voda. Dle kroniky poslední Rožmberk Petr Vok, aby udělal přítrž dlouhotrvajícím svárům mezi mlynáři, prý nechal v místě rozdělení vody zabudovat kamennou desku se stejně velkými otvory, aby se voda spravedlivě rozdělila. Tolik kronika.

Osobně se nemohu srovnat s představou, jak tyto otvory plnily své funkce při větším průtoku po průtržích mračen či při rychlejším tání sněhu na jaře. Na tuto otázku by mohl poskytnout odpověď průzkum provedený na místě. Nabízí se myšlenka, že nadbytečná voda byla svedena do původního koryta.

Vydal jsem se spolu se znalcem tamní oblasti Jaromírem Švarcem z Brloha pod zmíněný, dnes již nefunkční mlýn. Využili jsme období po zimě, kdy stará tráva je polehlá a nová ještě nestačila vyrašit. Nově narovnaný potok nyní probíhá přibližně o patnáct metrů blíže ke starému mlýnu než původní koryto. Pod vyvrácenými stromy a keři lze v korytě zahlédnout mezi vymletými kořeny několik opracovaných kvádrů. Odtud je voda odvedena do upraveného koryta, odkud napájí dva rybníky. Ten spodní je v současné době upravený jako koupaliště. Původně tekla voda rovnou do horního rybníka. Zbytek vody spolu s přepady rybníků se vrací do původního koryta potoka a míří k Dobročkovu a dále k Brlohu.

Hledaná strouha tedy musela probíhat po vrstevnici někde výše ve svahu. Po chvilce hledání jsme skutečně našli mělkou rýhu táhnoucí se za řadou chat stojících u níže ležícího rybníka. Díky zemědělské činnosti pak stopa dále na louce zaniká. Rýha kopíruje okraj lesa. Šli jsme proti předpokládanému bývalému proudu. Na mnoha místech jsme stopu ztráceli, zvláště tam, kde majitelé chat strouhu zcela zasypali různými odpady.

Nacházeli jsme místa, na kterých prosakovala voda. Intuitivně jsme se prodírali vodomilnými křovinami, o kterých jsme předpokládali, že rostou v místě bývalé strouhy. Ne nadarmo

se říká, že voda má paměť. Poté, co jsme se prodrali až na břeh potoka, zjistili jsme, že stojíme pod Ktišským mlýnem. Místo, kde je pravý břeh současného toku nejnižší, jsme určili jako příhodné místo, kde by k rozdělení vody mohlo docházet. Náš náález se shodoval s textem v kronice.

Zcela náhodně mi dva dny po našem průzkumu přišla od známého zpráva, v jejíž příloze byla císařská mapa pocházející z roku 1732. A světe div se, byla v ní zakreslena strouha, kterou jsme hledali! Podle mapy se napojovala na původní potok přesně v místě, které jsme určili. Teď už nebylo pochyb, voda se skutečně odváděla. Jak jsme ještě později hledali další stopy strouhy v krajině, objevili jsme její zbytky nad Březovickým rybníkem. Voda ze stoky neprotékala rybníkem, jak tvrdí kronika, ale obtékala jej. Jenom část z její vody jej napájela. Hlavní proud poháněl mlýn a poté, co předala svoji energii, se opět spojila s přepadem z rybníka a pokračovala původním korytem. Existenci zbytků strouhy ještě v sedmdesátých letech minulého století potvrdil zemědělec zabývající se chovem dobytka v Březovíku. Mapa ani kronika tedy nelhaly.

Svlékněme zašpiněné oblečení a promočené boty, vraťme se v čase nazpět a podívejme se krátce (velmi krátce, protože podrobnosti popisuje celá řada ověřených zdrojů) na data související s naším případem. Připomeňme si rovněž aktéry, kteří stáli u zrodu tohoto vodního díla. Díla, vyvolávajícího po dlouhé roky řadu svárů.

Petr Vok z Rožmberka (* 1539 + 1611). Po smrti jeho staršího bratra Viléma roku 1592 se stává vládařem Rožmberského panství. Řečeno dnešní mluvou nastoupil do funkce.

Jan Častolar z Dlouhé vsi zemřel roku 1560. Z tohoto jednoduchého faktu nemohl Jan Častolar povolit a nakonec prodat vodu Petru Vokovi, protože k tomu dle dochovaných pramenů došlo až roku 1594. Kdo s prodejem vody Petru Vokovi souhlasil, byli jeho synové, majitelé Chlumu, Chlumečku a Korosek, Oldřich a Jindřich Častolarové. Starší Oldřich vstoupil do služeb pánů z Rožmberka roku 1589 a stává se nejvyšším regentem českokrumlovského panství. Nabytím tohoto titulu získal mnohé pravomoci. I časově zapadá rozhodnutí o prodeji do celkového rámce. Za zmínku stojí, že vládnutí rodu Častolarů nad Křemží končí roku 1668.

O mnoho století později Jan Werich k jedné písni napsal slova: „Není-li tu ta, kterou mám tak rád, mám rád tu, která je tu.“ Přeneseno na tento příběh by se mohlo parafrázovat: Není-li

Ktišské rybníky. Stoka vedla v místě chatek vpravo.

Dodnes patrné stopy v terénu.

tu ten, kterého tak nenávidíme, nenávidíme toho, který je tu. Po obou bratřích žádný pomník ani reliéf nezůstal, tak se plivalo na náhrobek jejich otce. Nakonec proč ne, Častolar jako Častolar. Pak že lidská nenávist nejde až za hrob. Další příklad, čím se člověk liší od zvířat.

Při zmínce o dlouhodobých sporech o vodu nelze přehlédnout skutečnosti, které byly zachyceny v kronice. Vodu od roku 1782 rozděloval dřevěný práh vložený do koryta potoka. Otvor o rozměrech 30 x 3,8 cm (podle publikace „Z dějin Křemežska“ z roku 1994) měl mlynářům na české straně (tj. povodí Křemežského potoka) zaručovat odběr pěti šestin vody. Šestina tedy tekla na stranu německou, jak se tehdy říkalo povodí Polečnice. Při pohledu na množství protékající vody pod Ktišským mlýnem se zdá být uvedený rozměr silně podhodnocený. Ten samý rok mlynář z Březovíka ucpal zmíněný otvor tak, aby všechnu vodu odvedl na svůj mlýn. Tento čin nezůstal bez odezvy a vyvolal řízení mezi českými a německými mlynáři, a to pod dohledem knížecích rozhodčích. Nakonec se strany shodly na tom, že voda bude rozdělena v poměru 2:1 ve prospěch německé strany.

Roku 1834 si němečtí mlynáři stěžovali, že přes původní úmluvu na českou stranu teče více vody než na jejich mlýny. Bylo proto přímo na místě pod Ktišským mlýnem dohodnuto, že nové rozdělení bude kamenné a bude rozdělovat vodu v poměru 12 : 5 ve prospěch německé strany. Tomuto jednání byli za českou stranu přítomni mlynáři, pilaři a hamerníci Jene, Krejčí, Pešl a Pöschl.

Poslední záznam o změně poměru je z roku 1922, kdy bylo rozhodnuto vytvořit tzv. šípové rozdělení. Tentokrát byl poměr rozdělené vody 5:1 ve prospěch Brložského potoka.

Závěr: Voda z Křemežského potoka nejenom že mohla, ale skutečně byla odváděna do povodí Polečnice, a to přibližně tři kilometry dlouhou strouhou od Ktišského mlýna po Březovický rybník. Se zánikem mlýnů ztratila strouha vyvolávající v minulosti takovou nelibost své poslání a je jenom otázkou času, kdy zbytky její stopy v krajině zmizí docela.

Tolik tedy ke sporu o vodu. Za kolik byla voda prodána a kdo se podílel na budování koryta, se nám nepodařilo dohledat. Ani jsme nezjistili, jak byla strouha chráněna před vysokou vodou a jestli měla zpevněné břehy. V nadpisu jsem použil výrazu, kterým z pochopitelných důvodů označili prodej vody mlynáři, jejichž mlýny poháněla voda Křemežského potoka.

Použité prameny:

Kromě titulů uvedených v textu

Jan Elias – Farní osada Křemže v Čechách (1896)

Internet

Poděkování:

Ing. Janu Mejzlíkovi za provedení kostelem, podání první informace o prodané (ukradené) vodě a zapůjčení zmíněné literatury.

Dr. Jaroslavu Poláchovi za výklad o pojmenování části Křemežského potoka.

Jaromíru Švarcovi z Brloha, znalci bližší i vzdálenější krajiny v okolí místa bydliště, poskytovateli řady podkladů a v neposlední řadě jako trpělivému průvodci v terénu.

Petr Resch (převzato z měsíčníku „Křemežsko“)

Změny v Charitách naší diecéze od 1. ledna 2022

Na začátku roku došlo v Charitách v českobudějovické diecézi k několika změnám. První z nich je **nové charitní logo**, které Charita Česká republika připravila ke svému 100. výročí. Dříve se používal charitní kříž v červeném rámečku doplněný o text Charita Česká republika, případně ještě o název místní Charity. Nyní došlo ke zjednodušení a sjednocení. Nové logo obsahuje pouze plamenný kříž a jméno příslušné Charity.

Dalším významným krokem, byla **změna názvů Charit v naší diecézi**. „U místních profesionálních Charit došlo v souvislosti s aplikací nového loga také ke změně názvů – upustili jsme od převlastků oblastní, farní a městská Charita, které dříve určovaly místo působení dané Charity. V mnohých případech se však Charity rozrostly za hranice farností a měst, a tak byla původní označení nepřesná. Původní názvy se také neshodovaly se stanovami diecézní Charity. Od nového roku tedy najdete například v krajském městě Charitu České Budějovice (dříve Městská charita České Budějovice), na Tábořsku Charitu Tábor (dříve Farní charita Tábor) a na Sušicku Charitu Sušice (dříve Oblastní charita Sušice),“ informuje Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Diecézní charita České Budějovice převedla koncem minulého roku místním Charitám některé své služby.

„Chceme se tak více soustředit na činnosti na celodiecézní úrovni. Od ledna 2022 jsme převedli pod Charitu České Budějovice Poradnu Eva a komunitní práci Novohradská. Také terénní program Poradny Eva byl sloučen s již stávajícím terénním programem českobudějovické Charity. Charita Tábor nyní nově provozuje terénní program pro lidi bez domova a tamní občanskou poradnu. Od tábořského G-Centra převzala navíc provoz tábořské noclehárny,“ doplňuje ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Poslední velkou změnou, která na přelomu roku proběhla, bylo **sloučení Farní charity Milevsko s Charitou Písek**. Všechny služby, které Farní charita Milevsko provozovala, budou nadále poskytovány pod Charitou Písek.

Alena Fremrová, PR pracovnice, DCHCB

**Diecézní charita
České Budějovice**

Nové logo Diecézní charity České Budějovice

**Charita
České Budějovice**

Nové logo Charity České Budějovice

Rodák z Kardašovy Řečice: velmistr ThDr. Josef Vlasák, O. Cr.

Foto: archiv G. R. Mulamuhíče

Významnou kněžskou osobností, jež se narodila 26. dubna 1867 v Kardašově Řečici, je 45. velmistr Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou, Jeho Milost ThDr. Josef Vlasák, O. Cr. Zvolen byl 11. listopadu 1915 (na opata benedikován 30. listopadu 1915) a poté stanul v čele jediného českého řádu, založeného svatou Anežkou Přemyslovnou. Za svého působení zažil poslední těžká válečná léta Rakousko – Uherska i první republiku s jejím problematickým postojem ke katolické církvi. Přesto je jednou z čelních duchovních osobností českých katolických, politických, intelektuálních a kulturních kruhů. Ač sám již starší člověk, prožil perzekuci ze strany nacistické moci za protektorátu a hrůzy druhé světové války. Po udání v roce 1940 byl vyšetřován gestapem a pak nuceně internován v Brně v klášteře augustiniánů. Radost z nabyté svobody po válce a návratu do navráceného kláštera v Praze u Karlova mostu, který v roce 1942 zabrala německá okupační správa, netrvala dlouho. Přišla noc z 13. na 14. dubna 1950, vyhnání z kláštera a smutek ze zrušení řeholního života v naší vlasti vládnoucí komunistickou stranou. Velmistr Vlasák dožil svůj požehnaný život v Praze na faře u sv. Petra na Poříčí, v prvním historickém sídle řádu, kde 17. prosince 1958 umírá.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhíč, O. Cr., Ph.D.

Oprava zvonu v Kardašově Řečici

Zhruba před osmi měsíci se odmlčel zvon na věži kostela Narození sv. Jana Křtitele v Kardašově Řečici, neboť došlo k poškození systému vyzvánění a původní mechanismus přestal fungovat. Při následné prohlídce se navíc zjistilo, že srdce zvonu bije neustále na jedno místo, které se tím zeslabuje a hrozí nebezpečí prasknutí zvonu. Na nezbytné opravě se velmi rychle dohodla Římskokatolická farnost Kardašova Řečice, Biskupství českobudějovické a Město Kardašova Řečice. Spolupráce s městem byla příkladná.

Hotovo bylo v předvečer svátku sv. Mikuláše a vzácný zvon ulitý v roce 1826 o průměru 91 cm a hmotnosti asi 400 kg se opět rozezněl. „Mám velkou radost, že se z kostelní věže opět ozývá zvon. Farní kostel je zasvěcen svatému Janu Křtiteli. Tento patron, který byl hlasem volajícím na poušti, připravil příchod Spasitele světa – Ježíše Krista. Podobnou funkci dnes plní i zrekonstruovaný zvon. Jeho zvuk vybízí k zastavení během dne a zdůrazňuje slavnostní charakter událostí. Pozvedá duši k nebi a vybízí k rozjímání o věčnosti,“ řekl duchovní správce farnosti R. D. Mgr. Jan Skibiński.

Na obnově provozu zvonu se velkou měrou podílel také pan František Beneš z Kardašovy Řečice. Ten stručně popsal nové

technické řešení: „Původní zařízení bylo na principu teleskopu, jakési pumpy, což zvon poměrně dost mechanicky zatěžovalo. Nové řešení funguje na principu lineárního motoru, a díky tomu se zvon při vyzvánění mnohem více šetří.“

Samotné práce na opravě zvonu provedli pan Miroslav Voráček z Myslkovic (houpací sada + elektro) a Zvonařství Michal Votruba z Myslkovic (truhlářské, kovářské, zámečnické, soustružnické, čistící, konzervační a nátěrové práce + práce na demontáži a opětovné instalaci zvonu do zvonové stolice). Celková cena opravy byla 104 000,- Kč a podílelo se na ní Město Kardašova Řečice (51 000,- Kč), Biskupství českobudějovické (40 000,- Kč) a farnost Kardašova Řečice (13 000,- Kč).

Opravený zvon v Kardašově Řečici;
Foto: archiv proboštství Jindřichův Hradec

Petr Samec

MINISTRANTSKÝ turnaj ve florbalu

Zveme všechny ministranty na již osmý turnaj ministrantů ve florbalu. Turnaj se bude konat v sobotu 26. 2. 2022 v salesiánském středisku KC Máj, České Budějovice, sraz v 8:30 a předpokládáný konec v 16:00.

Jedná se o akci čistě kluičí. Proto prosíme, ať vedoucí týmu, kteří se soutěžícími přijdou, jsou muži.

Hrát se bude ve třech kategoriích, a to:

- I. 1.–5. třída ZŠ
- II. 6.–9. třída ZŠ
- III. SŠ–20 let

Jedno družstvo tvoří 3+1, to znamená 3 hráči v poli + jeden brankář s tím, že můžete mít v týmu neomezený počet hráčů na střídání. Doporučený příspěvek: 150,-. Přihlásit se můžou ministranti, i když nevytvoří tým, na místě mohou vytvořit družstvo s jinými, kteří nemají také někoho do týmu. **Přihlášky možné na prolidi.online.**

Těšíme se na vás.

DCM

8. DIECÉZNÍ MINISTRANTSKÝ FLORBALOVÝ TURNAJ

26. 2. 2022 České Budějovice

**Sraz v 8:30 v Salesiánském středisku KC Máj
České Budějovice**
konec kolem 16:00
doporučený příspěvek: 150 Kč
přihlášky do 16. 2. na: prolidi.online

Žehnání koledníků 14. prosince 2021.

Požehnání tříkrálovým koledníkům

Tříkrálové sbírce tradičně předchází žehnání koledníků a svěcení kříd, kterými pak na dveře píšou písmena C + M + B +, tedy Kristus požehnej tomuto domu.

Žehnání koledníků a svěcení kříd na letošní ročník Tříkrálové sbírky se v Českých Budějovicích konalo již 14. prosince 2021. „Vzhledem k tomu, že jsme nevěděli, jak se epidemiologická situace bude dále vyvíjet, rozhodli jsme se žehnání uspořádat o něco dříve, než bývá zvykem. Koledníkům tak slavnostně požehnal biskup Vlastimil Kročil v katedrále sv. Mikuláše již v polovině prosince za účasti pěveckého sboru místního Biskupského gymnázia.“ uzavírá ředitel Jiří Kohout.

Alena Fremrová, PR pracovnice, DCHCB

DIECÉZNÍ CENTRUM pro rodinu připravuje

Připojte se k Národnímu týdnu manželství od 14. do 20. 2. 2022, které má téma Ztráty a objevy.

Možná jsme v našem vztahu něco ztratili a potřebujeme to znovu najít a obnovit. Není manželství strašákem, díky kterému máme pocit, že ztrácíme mnoho ze své nezávislosti, svobody, životního stylu a možnosti? Co jedinečného naopak ale v manželství získáváme? Co nalezneme tím, že něco ztratíme nebo se toho vzdáme? Nepomáhá nám manželství ztratit iluze o sobě samých a lépe porozumět sobě ve svých údolích i vrcholech – najít sami sebe? Jak najít vzájemnou úctu a cit tam, kde se vytrácí nebo se ztratily úplně? Jak se vyrovnat se ztrátou partnera, kterou během epidemie prožilo mnoho manželů a najít sílu jít dál? Jak najít nový směr v manželství, když naše děti vylétly z hnízda a my ztratili středobod, jemuž jsme věnovali většinu naší péče a energie? Motto Národního týdne manželství nese mnoho významů a věříme, že si najdete i ten, který bude inspirovat právě vás. **Jednotlivé akce v rámci Národního týdne manželství zveřejňujeme postupně na webu [Prolidi.online](https://prolidi.online).**

Od 1. 3. 2022 začíná další cyklus přípravy na manželství Svatba na dohled. **Přihlášky a informace na webu [Prolidi.online](https://prolidi.online).**